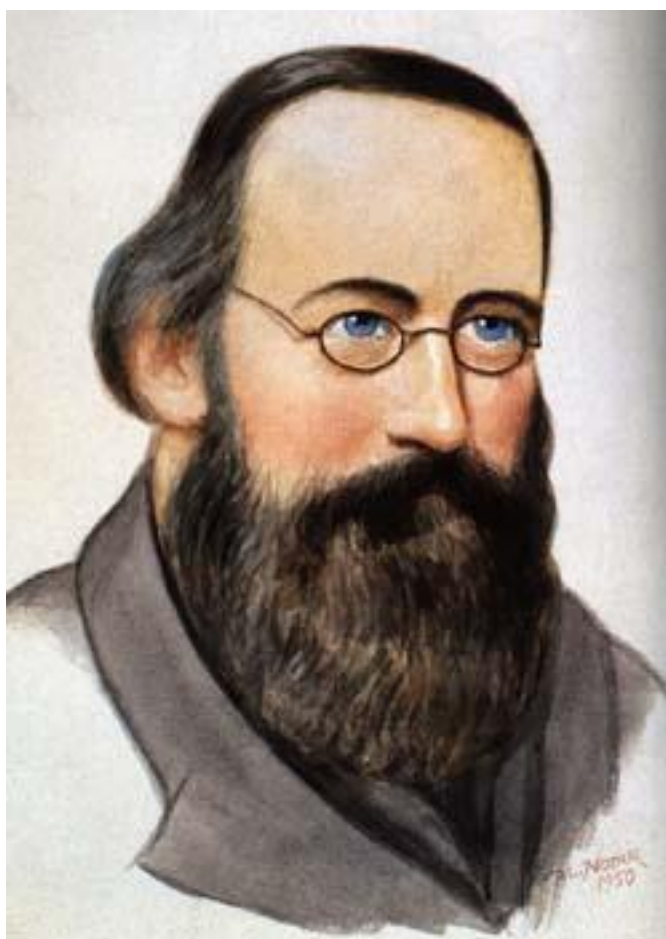

JAKOB LORBER

*22.7.1800 – +24.8.1864

Boží písař

1. Jeho životopis, sepsaný rytířem von Karlem G. Leitnerem.

Životopis Jakoba Lorbera je podle zanechaného rukopisu rytíře Karla Bohumíra Leitnera. Básník sepsal tento rukopis v osmdesátém čtvrtém roce svého života. Podle přání Leitnerova byl rukopis po jeho smrti předán Johanneu ve Štýrském Hradci.

Lorberovo nakladatelství Bietigheim.

Karl Gottfried Ritter von Leitner : Jakob Lorber, „píšící slouha“ Boha.

Nejpozoruhodnější muž, kterého jsem ve svém celém dlouhém životě poznal, je Jakob Lorber, theosof, který si zaslouží místo vedle nejproslulejších mužů tohoto zaměření. – Teď se chci pokusit o krátký náčrt, jenž spočívá na spolehlivých základech jeho vnějšího života a k tomu jako mnoholetý očitý svědek chci připojit opravdu věrné znázornění mimořádných jevů v oblasti duševního života.

RODINA :

Lorberovu rodinu nacházíme už v 17. století Vindských Búhelech (Windische Büheln) Dolního Štýrska, a to dva strýce Kašpara a Pavla Lorbera už 1631 jako majitele na kopci Gradise, který se v urbáři hraběcího horského panství Mureck nazývá „Kopec hradní stáje“ – „Burgstallberg“. To postoupili své vlastnictví farní obci Sv. Leonhard ke stavbě kaple, jež se brzy nato stala poutním kostelem u Svaté trojice. Nedaleko odtud na levém břehu řeky Drávy uprostřed vinic v osadě Kanischa fary Jahring, měl Lorberův otec Michal, ženatý s Marií Tautscherovou na kopci výhodné pozemky č.4 a 5. Michal Lorber je sám obhospodařoval a z jejich výnosů živil svoji rodinu, ale byl i dovedným muzikantem a ovládal hraní na většinu hudebních nástrojů, zvláště mistrně ovládal cimbál. A tak se mu mnohokrát dostalo vyznamenání hrát před osvíceným přítelem národních nápěvů, všemi ctěným arcivévodou Janem z Rakouska (von Austria), když na vinobraní dlel na svém panství v Píckernu. Tato mnohostranná hudební schopnost mu dal i příležitost k vedlejšímu výdělku a ten našel hlavně v tom, že se připojil k tehdy velmi oblíbené společnosti „z Černého potoka“ (Schwarzenbacher), dobře známé v celém Štýrsku i dalekém okolí a v ní působil jako kapelník. I přes svoji prostotu uznávali manželé Lorberovi cenu vyššího vzdělání a nebáli se žádné oběti pro své syny – měli tři – a podporovali je v jejich úsilí a snahách podle svých sil. Michal, druhorozený syn. Lorberova matka byla Slovinka. Její druhorozený syn Michal si zvolil po dokončení studií právnickou dráhu, nejprve jako správce panství a pak jako notářský zástupce. Josef nejmladší se věnoval učitelství. A Jakob nejstarší z nich, je právě ten, jehož pamětihodný zjev se pokusí vylíčit další stránky.

LÉTA MLÁDÍ

Jakob se narodil 22.července 1800 v domácím sídle rodičů, tam prožili své dětství a zúčastnil se venkovských zaměstnání. Jako devítiletý chlapec začal navštěvovat vesnickou školu v Jahringu a tam se mu dostalo prvního vyučování ve čtení, psaní a v počtech. Ukazoval při tom čilou horlivost a vůbec velkou touhu po vědě, ale vedle toho už i záhy velikou zálibu pro hudbu a v jejích začátcích ho původně vyučoval sám otec. Vzácné uschopnění k tomuto uměleckému oboru se jednou nápadně projevilo, když ho otec vzal s sebou do blízkého krajského města Marburgu nad Drávou a tam se zastavil v hostinci „U jehněte“, V výčepu tam totiž potkali příbuzného hostinského, slepého muže, který k potěšení udivených hostů hrál výborně na harfu. Jakob věnoval ihned celou svou pozornost tonuto umělci, sedl si k němu na stranu, pozoroval každý hmat ruky slepého harfeníka a zahloubal se cele do hry. Od tohoto dne nepřestával prosit otce, aby mu také koupil harfu. A on brzy splnil přání nadaného chlapce. Ač chlapec měl příležitost jen sotva

několikrát slyšet slepého virtuosa, jemuž se tak obdivoval a aby ovládnutí jeho nástroje odpozoroval, přivedl to vytrvalým, pilným cvičením v určité době tak daleko, že se sám stal postupně zdatným harfeníkem. Otec jako kapelník putující hudební společnosti byl často delší dobu z domova a tak přenechal další hudební vzdělávání Jakoba místnímu učiteli Udlovi. Ten cvičil budoucně svého učenlivého žáka postupně na různé nástroje, především ale ve hře na housle, klavír a varhany a dosáhl s tím potěšitelných výsledků ne jen v tom, ale brzy upozoroval, že ho může pro jeho vynikající hudební sluch upotřebit při svých vedlejších zaměstnáních ladění a opravě varhan jako výborného pomocníka a tak ho tedy delší dobu i tímto způsobem používal.

ŽÁK A UČITEL :

Tak vyrostl Lorber v mládence, toužil po vyšším duchovním vzdělání a v létě 1817 se s otčinou rozloučil a odcestoval do Marburgu, který byl vzdálen sotva dvě míle a tam navštěvoval přípravný ústav pro učitele základní školy. Když kurs ke spokojenosti ukončil, nastoupil nejprve jako pomocný učitel do školní služby ve Sv. Egydi a brzy nato přesídlil ve stejné hodnosti do Sv. Johannu u údolí Sagga.

Kaplan fary se s Lorberem denně stýkal, upozoroval jeho neobyčejné schopnosti, věnoval mu zvláštní přízeň, vyučoval ho latině a pobízel ho, aby se věnoval kněžskému povolání a aby proto začal studovat.

Podle této rady se Lorber vrátil na podzim 1819 do Marburgu a dal se tam zapsat jako žák gymnasia. Protože byl starší než jeho spolužáci a též měl vážnější chování, brzy ho nazvali famulem (pomocníkem) třídy, jehož úkolem bylo dohlížet na ostatní studující a rovněž plnit ve škole určité malé úkony, za což bral měsíčně malý poplatek. Mimo to hrál při denní školní bohoslužbě v kostele na varhany za mírný honorář a vydělával si i vyučováním hře na housle ve které už byl zdatným a to byla vítaná pomoc. Takto dosti uspokojivými životními poměry skončil s výborným prospěchem pět gymnazijních tříd a odebral se do zemského hlavního města Štýrského Hradce na podzim roku 1824 aby tam pokračoval ve studiu a ještě se vzdělával ve hře na housle. V 6. gymnaziální třídě byl soukromým žákem. Ve velkém, docela cizím městě bylo těžké najít dostatečné živobytí, a bylo to ještě ztíženo tím, že ve svých studiích neměl to vynikající postavení jako dříve a to mu ztěžovalo další studium tak, že v druhém pololetí gymnasium opustil a svou obživu hledal jako domácí učitel. Takové místo domácího učitele převzal u vážené soukromé rodiny ve Štýrském Hradci a pět let vyučoval její děti k neúplnější spokojenosti v německých školních předmětech, v hudbě a kreslení, ve kterém byl rovněž jako samouk značně způsobilý. Ale při všem ocenění, jehož se mu u této rodiny dostalo cítil, že si potřebuje pro pozdější budoucnost založit zabezpečené místo v životě. Proto v r. 1829 navštěvoval vyšší pedagogický kurs pro učitele hlavních škol a u tohoto ústavu získal doporučující školní vysvědčení jako učitel "zcela a velmi dobrý". Ale když se roku 1830 po prvé ucházel o učitelské místo a jeho žádosti nebylo hned vyhověno, pozbyl odvahy, a vzdal se tohoto životního plánu, a to na vždy.

HUDEBNÍK .

Oddal se teď cele hudbě, vyučoval zpěvu i hře na klavír a housle a komponoval některé písně a koncerty. Tím přišel do styku s proslulým a známým skladatelem Anselmem Hüttenbrennerem, který žil jako statkář ve Štýrském Hradci a v oné době byl ředitelem Štýrského hudebního spolku. Ten mu dal příležitost hrát v koncertech hudebního spolku před publikem na housle a přijal i některé Lorberovy skladby do svého Hudebního fenikového magazínu, který redigoval. Když v roce 1828 Paganini umění milovnou Vídeň svým mimořádným uměleckým výkonem na housle přivedl v nadšení, spěchal tam i Lorber, aby jeho okouzující hru sám slyšel a byl tak šťastný, že ho osobně poznal, ano, dokonce od něho obdržel i několik hodin výuky. Od nynějška byl pro nejbližší období jeho života Paganini ideálem, o který usiloval s horlivostí bez odpočinku a k jehož kameno-tiskovému obrazu – ten stále visel v jeho místnosti – často vzhlížel se zbožnou

úctou. Ale Lorber se stýkal i s jinými virtuosy na milovaný nástroj – housle. I houslový umělec Ernst po svých vystoupeních ve Vídni koncertoval v Hradci, poznal Lorbera a pak si ještě delší dobu s ním dopisoval. Vieuxtemps ho navštívil při podobné příležitosti v jeho skrovné světničce a také se svým krajanem, houslovým koncertistou Eduardem Jällem udržoval známost. Znenáhla nacházela Lorberova houslová hra i ve veřejných listech vždy větší uznání. Když v říjnu 1839 dával v Rytířském sále zemského domu koncert a v něm první větu Bériotova koncertu a dvou skladbu "Bravurní árie na oblíbenou lidovou píseň", vyjádřila se tehdejší příloha k „Hradeckým novinám“ "Pozorný" v č.129 o jeho umění takto:

„Pan Lorber není houslista, který se pohybuje v mezích nějaké školy. On je zcela samoučitel. Beze sporu je vyzbrojen víc než obyčejným talentem a obdivuhodná je umělecká způsobilost, které pan Lorber dosáhl neúnavnou pílí a zvláštním použitím svého hudebního přirozeného daru. S údivem ho vidíme překonávat těžkosti a podstupovat odvážné kousky, o jejichž proveditelnosti bychom pochybovali, kdybychom Lorberovou téměř vždy vítězíci odvážlivostí jiného nebyli poučeni. Jedním tahem smyčce obsáhl 120 až 160 not. Jeho staccata jsou nádherná, překrásná. A trioly, dvojhmaty, flažolety, pizzikata jednou rukou a jiné bravurní skoky provádí velmi lehce a často i obstojně čistě. Ale právě protože se ztrácí v neobyčejném, stává se i někdy, že jsou v jeho hře tlačící se obtížnosti v tak fantastickém přeplnění nakupeny, že pro samé těžkosti a disonance se neslyší nic jiného a o tónu, melodii, výrazu a pravém požitku posluchače není už příliš co říci. Studium a vytrvalost pana Lorbera, že přináší tak neobyčejné, zasluhují ovšem spravedlivého uznání. Ale jak ochotnější a nedílnější srdečné účastenství by se mu poskytlo, kdyby svůj význačný talent věnoval místo jen obtížnému skutečně krásnému, což se přece jen jedině na dlouho vyplatí. Přijetí dárce koncertu veřejností bylo významné a zásluhy pana Lorbera přiměřené.“ Lorber se nedal tak dobře míněnými připomínkami kritiky zastrašit, ale spíše jen pobídnout ke zdvojené horlivosti ve svém uměleckém úsilí. Když o deset let později spolupůsobil při dobročinném koncertu a přednesl tam Rondo a Mazurku ze svých skladeb se vzácnou bravurou, mohl tehdejší místní list „Autora“ (květen 1849 č.36) k zaslouženému uznání jeho flažoletů a staccat připojit i poznámku, že Lorber učinil ohromné pokroky ne jen ve smyčcovém umění Paganiniho, ale osvojil si i krásu a plnost tónu v potěšitelném způsobu. Po Hüttenbrennerově zprávě o koncertu byl Lorber za své podání publikem „bouřlivě volán“. Následkem toho vstoupil i s místními časopisy v bližší spojení a dodával jim, zvláště pro „Telegraf“, vycházející v Hradci, zprávy o představeních oper a koncertů.

DUCHOVNÍ SNAHY .

Ač Lorber v tomto období považoval své hudební snažení za svůj hlavní úkol, tak to přece zcela nenaplnovalo potřebu jeho nitra. Měl i zvláštní zájem o astronomii. Aby ji mohl vědecky provozovat k tomu mu chyběla matematika. Ale při jeho mocné touze po vyšším poznání ho neodolatelně přitahovala vznešená hloubka hvězdného nebe. Hleděl tedy prostřednictvím umělého stupňování své schopnosti vidění pronikat téměř mechanicky do tajemství stavby světa. Sám si k tomu zhotovil velký, samozřejmě dosti primitivní, ale docela upotřebitelný tubus. Později byl tak šťastný, že vlastnil dobrý dalekohled od Steinheila.

Za jasných letních večerů, často teprve i pozdě v noci při svitu hvězd putoval se svým tubusem, na straně visícím na tkanici, s jedním nebo jiným ze svých přátel ven z města a postavil přístroj na volnou plochu násypu pevnosti nebo ještě raději na vyčnívající skalní výšinu zámeckého kopce. Zde pozoroval pak sám a ukazoval i svým průvodcům se vždy obnoveným zájmem měsíc, plný jizev, Jupitera se svými družicemi, Saturna se svými světelnými prstny, ostatní planety a zázračně se otvírající hvězdné nebe s myriádami svítících světových těles. Tak se před objektivem jeho tubusu do nekonečna rozšiřovala Mléčná dráha a mlhavé skvrny. Rád dopřával požitek tohoto vznešeného vzhledu do nezměřitelnosti vesmíru i komukoli, kdo šel okolo a zvědavě pohlížel na jeho přístroj. A měl vždy radost, když cizí host odcházel s tváří nebo dokonce se slovem zbožného obdivu a díkem. Jak se takto živě projevovalo jeho úsilí, pronikat do hmotného stvoře-

ní, tak se poznenáhla v něm vyvíjela neodolatelná touha – najít i cestu k tajným pokladům duchovního světa i kdyby ji musel hledat na druhé straně hranic obyčejné, všeobecné schopnosti poznávací. A tak byl přitahován i k literatuře, která odpovídala jeho hluboké niternosti. A tak teď četl ve volných chvílích díla Justina Knera, Jung – Stillinga, Swedenborga, Jakoba Böhme, Johana Tenhardta aj. Kerninga a právě spisy posledně jmenovaného označil za velmi důležité pro sebe. Ale takovou četbu, vůbec omezenou jen na některé spisy zmíněných autorů, nestudoval – to nebyla vůbec jeho věc – knihy zase odložil a držel se jen Bible. Ale ani té nepoužíval denně, ale sáhl k ní jen při vnějším podnětu nebo vnitřním pobízení. Při všem tomto sklonu k bádání nejhlubších tajemství nejvážnějšího druhu zůstával Lorber stále velmi vzdálen od jakékoli duševní práce. Spíše byl a zůstával v denní činnosti vždy veselým společníkem, jen že, jak později sdělil, měl v této době znenáhla velmi významné sny a ty, které se mu zdály důležitější, si zaznamenal.

POVOLÁNÍ VNITŘNÍM DUCHOVNÍM HLASEM.

Lorberovi teď šlo na čtyřicátý rok, aniž dosáhl pevného postavení v životě. Nyní dostal z Terstu nečekaně pozvání, aby za zcela přijatelných podmínek přijal místo druhého kapelníka. Souhlasil a chystal se na cestu. Jeho život měl jít právě teď jiným směrem. 15. března 1840 v šest hodin ráno – tak vyprávěl potom svým přátelům – právě skončil svou modlitbu a chystal se vstát, tu slyšel vlevo ve své hrudi na místě srdce zřetelně zaznít hlas, který mu zvolal : „Vstaň, vezmi písátka a piš.“ Poslechl ihned toto tajemné vyzvání, vzal do ruky pero a psal slovo za slovem vnitřně mu předříkávané. Byl to úvod díla: „Domácnost Boží“ nebo „Dějiny prarodby duchovního a smyslového světa jakož i prapředků.“ A první věty zněly :

„Tak mluví Pán ke každému a je to pravé a věrné a jisté : Kdo chce se Mnou mluvit, ať ke Mně přijde a vložím mu odpověď do jeho srdce. Ale jen čistí, jejichž srdce je plné pokory, mají slyšet tón Mého hlasu. A kdo Mně dává přednost před celým světem, kdo Mě miluje jako něžná nevěsta svého ženicha, s tím budu kráčet ruku v ruce. Bude Mě povždy vidět jako bratr jiného bratra a jako jsem ho Já viděl už od věčnosti, než ještě byl.“

Po této události bez odkladu odmítl Lorber nabízené umístění a sloužil tomuto tajemnému našeptávání od této hodiny dvacet čtyři roků až do své smrti jako bedlivý písař a nazýval se pokorně sluhou pána. Píšící sluha Boží.

Lorber začal toto písařské zaměstnání, které se stalo od nynějška hlavním úkolem jeho bytí, téměř denně již od zrána před snídaní, kterou ve své horlivosti ne zřídka nechal nedotčenou. Při tom seděl – většinou s čapkou na hlavě u malého stolku, v zimě vedle kamen a vedl své pero zcela do sebe obrácen, mírně rychle, ale bez přestávky přemýšlení nebo opravy psaného bez ustání jako někdo, komu jiný něco předříkává. Když o tom mluvil, opětovně se vyjádřil, že při slyšení předříkávajícího hlasu má i obrazné nazírání slyšeného. Podle jeho výpovědi mohl však vnitřně slyšené snáze sdělit, když je mohl jinému ústně oznámit. A ve skutečnosti diktoval některým ze svých přátel jednotlivé články, ano – celá díla o mnoha stech stránkách. Při tom seděl vedle píšícího s klidným pohledem před sebe a nikdy v průběhu řeči nekoktal ani neměnil větné spojení nebo i jen jednotlivý výraz. A byl – li jeho diktát náhodou na kratší či delší dobu, dokonce i dny a týdny přerušen, tu mohl v dosud psaném správně v souvislosti pokračovat, přečetl – li si poslední slova nebo řádky.

ŽIVÉ SLOVO.

V roce 1858 psal Lorber jednomu příteli o duchovním pramenu, který v něm mluvil jako o hlasu Ježíše Krista, živém slovu Boha: Ve vztahu k vnitřnímu slovu, které se slyší, mohu sám za sebe říci jen, že nejsvětější slovo Pána slyším vždy v krajině srdce jako nejvýš jasnou myšlenku, světlou a čistou, jako vyslovená slova. Nikdo, ať stojí u mne sebe blíže, nemůže nic z nějakého

hlasu slyšet. Ale pro mě zní tento hlas milosti jasněji než jakýkoli sebehlasitější tón hmotný. To je nyní ale už vše, co vám mohu říci ze své zkušenosti. Ale nedávno se na něho skrze mne obrátila jedna paní, Pánu nejvyšš oddaná a dostala tuto odpověď, kterou zde doslovně sděluji :

„Co zde nyní činí Můj pozemský velmi ubohý sluha, měli by moci vykonávat vlastně všichni Mí praví vyznavači, Neboť pro všechny platí slovo evangelia: Všichni musíte být vyučováni Bohem. Koho netáhne otec, ten k synu nepřijde. To ale říká tolik jako: Musíte ze své činné, živé lásky ke Mně a z ní ke každému potřebnému bližnímu – k vnitřní moudrosti z Boha dospět. Neboť pravá, činná láska každého jsem právě Já sám stejně v jeho srdci jako živý paprsek slunce, působící v každé rosné kapce, v každé rostlině a ve všem, co Země nosí. Kdo Mě tedy skutečně nade všechno ze všech svých sil miluje, toho srdce je i plné Mého životního plamenu a jeho nejjasnějšího světla. Že tím mezi Mnou a Mě nade vše milujícím člověkem musí vzniknout stálý a nejjasnější styk, je právě tak jasné jako že zdravé pšeničné zrnko musí v plodné půdě při teplém slunečním paprsku vyrůst v nejpožehnanější plod. Ale že toto je lidem možné při splnění podmínek, uvedených v evangeliu, proto stojí tento Můj sluha nyní před tebou jako svědek. Ale to ti také říkám: Jen uctíváním a ještě i sebezbožnějším a sebeloubějším obdivováním Mé Boží domácnosti tu není nic. Takových tak zvaných zbožných křesťanů je ve světě mnoho a přece dosahují málo nebo nic. Kdo chce dospět k Mému živému slovu v sobě, musí být zcela činitelem Mého slova. Tím se říd i každý jiný.“

Tu máte, milý příteli, o pokud možno vyčerpávající odpověď na svou otázku. A bylo by nepřiměřené ode mne, ubohého hříšníka, abych k tomu ještě něco dodával. Jakob Lorber

SVĚTSKÉ PŘERUŠENÍ.

Tímto psaním a vyučováním hudbě strávil Lorber čtyři roky. Roku 1844 ho bratři, bydlící v Horních Korutanech – jeden jako panský správce, druhý –poštmistr v Greifenburgu – pozvali k sobě, aby jim pomáhal při obstarávání některých soukromých podniků. V Hradci přibývalo každým rokem mistrů hudby, Lorberovo živobytí bylo stále obtížnější a tak pozvání svých bratrů přijal, rozloučil se, se svým dosavadním obydlím i přáteli. Nyní se věnoval provádění podnikání, jež na něho bratři přenesli. To záleželo v dozírání nad dodávkou dřeva a to mu dávalo podnět k větším či menším cestám. Ty ho tehdy vedly i do Innsbrucku, Bozenu a až do Milána, kde v divadle della scala dal houslový koncert a ten byl pochvalně přijat. Tam si koupil i výborné dobré housle, oceněné jako „stradivárky“ a každopádně se osvědčily jako vynikající nástroj, který mu v budoucnosti prokázal dobré služby. Za pobytu v Horních Korutanech vystupoval i na mnohé horské vrcholy, též na Velký Zvon a tužkou si načrtl velkolepý rozhled a ten později v Hradci provedl uhlem. A nestavíme – li příliš přísné požadavky na perspektivu, můžeme uznat, že byl nadán i uměním kresby, ve které se mu nikdy nedostalo výuky.

NÁVRAT DO ŠTÝRSKÉHO HRADCE K DUCHOVNÍMU POVOLÁNÍ.

Když splnil svůj úkol v Korutanech, vrátil se Lorber roku 1846 ke svým dřívějším úkonům, ve kterých již téměř deset let snažně pokračoval. Teprve roku 1857 se odtud na několik měsíců vzdálil, když se spojil se dvěma vynikajícími mistry na harfu a kytaru a na okružní cestě v hlavních městech rakouských korunních zemí dával koncerty, ve kterých hrál na oblíbeném nástroji na houslích. Při návratu do Hradce působil opět jako učitel hudby, ale se svými dosavadními cestovními druhy zůstával ještě nějakou dobu ve spojení a dával s nimi na veřejných místech ještě někdy při pořadech hudební produkce, jež byly veřejností přijaty vždy pochvalně. Takto vystupoval Lorber na své okružní cestě ve veřejných koncertních sálech nebo později i v domovině na různých místech pro zábavu. Vystupoval jako učitel hudby i jako výkonný umělec a sledoval dvojí cíl. Chtěl tím totiž docílit výhodnějšího výdělků než poskytovalo namáhavé a přes to jen sporné jen skrovný výdělek poskytující vyučování. Ale také chtěl obrátit pozornost ke své hudební činnosti a

odvrátit slídivé pohledy, kterými se cítil pozorován nedůvěřivě a nepříznivě pro své tajemné psaní. Ale i přes to se cítil při této nové obživě vždy poněkud stíněn i když se svými druhy hrál vždy jen na vyvýšeném jevišti při dobrém osvětlení. A pro jeho způsob myšlení je charakteristické, že se vícekrát vyjádřil: Bůh v něm vzbuzoval tento pocit, aby ho v jeho uměleckém sebevědomí, které v něm někdy vládlo, pokořil. I když dopoledne strávil většinou psaním, brzy zjistil, že ho to vedlejší zaměstnání rozptyluje příliš a odvádí od toho, co je jeho vlastním životním povoláním. A tak od toho upustil a spokojil se nadále opatřováním si živobytí jen výukou hudby a někdy i laděním klavíru, kdy mnohé a často daleké cesty byly pro něho už obtížné, nemohl mu ovšem malý výtěžek stačit obživě a tu příznivě pomáhaly dobrovolně poskytované dary přátel.

BOHATÁ ŽEŇ.

V dalších letech byl opět bedlivě zaměstnán psaním Slova Páně, zvláště zaznamenáváním jeho později v deseti svazcích zveřejněného nejvýznačnějšího díla „Velkého evangelia Janova“, některých vedle toho obdržených vysvětlení těžších míst Bible a významných snů o jednotlivých sděleních k různým záležitostem svých přátel.

Mimo desetisvazkové dílo „Velké evangelium Janovo“ (1851 – 64) vznikla z Lorberova pera skvostná řada z části vícesvazkových děl už čistě vnějšně podle počtu a rozsahu svědectví nejobdivuhodnější plodnosti. Zde budiž uvedeny: Domácnost Boží (3.sv. 1840 – 44, Měsíc (1841), Saturn 1841 – 42, Moucha, Velký Zvon, Přirozené Slunce 1842, Duchovní slunce (2.sv.) 1842-43, Vysvětlivky textů (1843), Ježíšovo mládí (1843 – 44), Korespondence Ježíšova s Abgarem, Dopis apoštola Pavla do Laodiceje (1844), Země (1846-7), Biskup Martin (1847-48), Robert Blum (2.sv.1848-51), Tři dny v chrámu (1859-60). – vydavatel

KONEC ŽIVOTA.

Když Jakob Lorber v tomto snaživém způsobu překročil 60. rok svého života, duchovní síly dále působily v činnosti neoslabené, ale tělesné síly začaly ponenáhlu ubývat, i když to okolí sotva pozorovalo. V posledních dvou letech před svým skonem vyjadřoval stále častěji tušení smrti, ale tohoto pocitu své pomíjitelnosti nedbal a pokračoval ve svém obvyklém způsobu života. Jeho přátelé na něm pozorovali jen zvýšenou podrážděnost, ponenáhle vyhasínání jeho dříve tak často strhující veselosti a převládání velmi vážného duševního ladění.

Ale od počátku roku 1864 vyjadřoval Lorber s pevným přesvědčením přímo, že se roku 1865 nedožije. Brzy nato skutečně onemocněl a musel trávit tři neděle na lůžku. Byl-li předtím někdy rozmrzelý a pronesl – li o nejistotě svých životních poměrů hořká slova, tak byl nyní vzorem trpělivosti a zbožné oddanosti. A naříkal – li ještě někdy, byly to méně nářky nad vlastními potížemi, ale spíše stížnosti nad všeobecným osudem lidstva. Přitom s humorem rád opakoval několik veršů, které kdysi viděl napsané na zahradní zdi a podržel je v paměti :

Slunce vychází a zachází a vše, co se zvířetem zve, je čilé. Jen člověk, zcela jediný člověk pociťuje námahu a trápení.

Ale i když ležel na lůžku, byl stále ještě schopen jednomu či jinému ze svých přátel diktovat čas od času do pera mnoho důmyslného. S nástupem jara se opět znenáhla zotavil a dalo se očekávat, že se opět zcela uzdraví, když se zase zmohl a opustil svůj pokoj, aby se venku procházel. Začal se opět vracet do svého obvyklého způsobu života, ale svého dřívějšího zdravotního stavu nedosáhl, zůstával mnohem více nadále slabý a stále vždy rozhodněji tvrdil, že se přibližuje konec jeho pozemského putování.

CESTA DOMŮ.

Dva dny, než k tomu skutečně došlo, byl ještě v soukromém domě, který někdy navštěvoval. Domácí paní mu připravila jídlo, jež měl velmi rád. Pochutnal si na něm a pak řekl : „Bylo to velmi dobré, ale za dva dny už nebudu žít.“ Snažili se mu to vyvrátit, on ale zůstal při svém tvrzení, které se také skutečně prokázalo pravdivým. Už příští den, když šel po obědě domů, přepadlo ho na ulici náhle chrlení krve, ale věnoval tomu málo vážnosti, takže ještě večer navštívil svou obvyklou společnost. Ale už na cestě domů ho znovu zachvátilo prudké zvracení krve, které už nepřestávalo, když se Lorber vrátil domů a nechtěl rušit klid svého okolí, aby přivolal pomoc.

Ráno ho našli ležet v posteli oděného s tváří obrácenou ke stěně a cícha byla pokryta krví. Z blízkosti povoláný lékař mu podal lék a prohlásil, že každá lidská pomoc je už marná. Bylo posláno spěšně do nejbližší fary, načež se brzy u lůžka těžce trpícího objevil kněz. Nemocný ležel bez účasti a tak se kněz tázal příbuzné, která tu o Lorbera pečovala, zda zmíněný vůbec navštěvoval kostel. Ta na to odvětila, že to musí být dobře známo, neboť Lorber při slavnostních mších dokonce často na kůru sám nezištně spolupůsobil. Nato se duchovní vážně zeptal příbuzné, zda si bere na své svědomí, aby opatřil umírajícího svátostmi. Tu hned bez rozmyšlení přisvědčila a kněz bez dalšího prodlévání vykonal své církevní poslání a vzdálil se. Mezi tím bylo vzkázáno nejdůvěrnějším přátelům Lorbera, že došlo náhle k jeho blízké smrti. Ale silná bouře, jež právě s největší prudkostí vypukla, způsobila, že se přivolávání poněkud zdrželi. Lorber, jenž se opět poněkud zotavil, dal svou polohu v posteli změnit tak, aby byl jeho obličej obrácen k východu a téměř k západu, což po deset let bylo obráceně. Mezi tím při lijáku přispěchali přátelé a s nimi i spřátelený domácí lékař, ale Lorber už nemohl od něj přijmouti nařízený lék. Nějakou dobu ležel v bolesti, pak se začal náhle jako voják mocně natahovat, lehl si vodorovně na záda s obličejem obráceným k východu, docela se zklidnil, když venku zuřila vzbouřená příroda s blesky a hřměním. Teď nastoupila agonie a stěží po čtvrt hodině sluha boží mírně zdřímnul a jeho dávno vyššímu světu patřící duch se vrátil do věčného domova (24.8.1864), Jeho tělo bylo uloženo ke klidu na hřbitově Sv. Leonharda u Hradce. Čestný průvod chtěl zesnulému prokázat poslední úctu spíš jako velmi známému houslovému virtuosovi než většině neznámému theosofovi. Jeden jeho přítel označil místo, kde bylo pohřben pozemský obal Lorberův, jednoduchým pomníkem. Na jeho přední straně je uvedeno jméno, datum narození a úmrtí zesnulého jakož i slova útěchy, která napsal Pavel Římanům v 8. verši 14.kapitoly. V budoucnosti se mnozí Lorberovi přátelé starali o tento hrob a po obou stranách pomníku zasadili zerav obrovský – „strom života“, významně připomínající život probouzející poslání vzácného ducha, který zde vrátil zemi své pozemské.

LORBEROVA VNĚJŠÍ BYTOST.

Lorberův zevnějšek nijak neodpovídal představě, kterou si snad mohl udělat znalec jeho nadsmyslových spisů o něm. Vzhledem ke svým spisům byl spíše opakem domnělé éterické bytosti. Jeho víc než prostřední rozložitá postava měla v sobě dokonce určitou hrubost. Hlava byla dost velká, čelo vysoké a široké, rty plné, všechny tvary obličeje mírně zaoblené, vzezření přátelské a šedomodré oči oduševnělé blahosklonnou dobrotou. Jeho hnědý vlas rozdělený, spadal do týlu a na bradě nesl stejnou barvu plnovous, v pozdějších letech života šedivější. Při přednesu na svých oblíbených houslích měl na sobě vždy bezvadný černý oděv, ale obvykle se v oblékání zanedbával. A když si tento nenápadný muž pomalým, poněkud těžkopádným krokem vykračoval ulicí, nikdo v něm netušil prostředníka oněch tajemných projevů, které už naplňovaly tisíce tištěných stránek a ve více i daleko vzdálených zemích měly zástup nadšených obdivovatelů

Lorber se při styku s lidmi choval velmi skromně, dokonce příliš pokorně ve srovnání s naší dobou, která se projevuje zvýšeným sebevědomím. Ale i v době svého vážného písařského zaměstnání byl dobrým společníkem. Po skončení denní práce trávil rád večery s přáteli při sklence domácího vína. Při světských hovorech vyprávěl často nejzertovnější události a anekdoty, takže se smějící posluchači při tom co nejlépe bavili. Ale v přítomnosti stejně smýšlejících při vážnějším

hovoru brzy projevil nejhlubší vážnost a nad ním se rozprostřel vskutku nadpozemský klid. A nejdůmyslnější a nejvznešenější nauky a myšlenky proudily z jeho výmluvných úst, takže při tom nezřídka napjatě poslouchající pozorující posluchači byli jati posvátnou hrůzou. Ale když se mu společnost nijak nelíbila, mohl sedět celé hodiny beze slova.

Někdy se i přihodilo, že nezasevěcení, kteří jen o jeho tajemném psaní slyšeli povrchně něco šeptat, se ke společnosti jeho přátel nelibě připojili a snažili se ho všelijakým popichováním dobírat. V takových případech si většinou škádlení nevšímal nebo vykázal posměváčka do patřičných mezí – jako jednoho, který se ho jednou zeptal :

„Lorbere, co je nového ? Vždyť jste našeho Pána Boha kancelistou ?“ Lorber se na něj po díval s takovou vážností v pohledu a tónu, že mu pro budoucnost přešla chuť, vysmívat se zbožné službě tajemného psaní.

LORBERŮV DUCHOVNÍ ZPŮSOB PSANÍ.

Pokusil jsem se vylíčit podle hlavních obrysů Lorberův životní běh a pokud možno nakreslit podobný obraz jeho osobnosti a ve svědomí se cítím ještě zavázán podle přísné pravdy připojit, co jsem sám prožíval při těchto mimořádných duchovních stavech, v nichž Lorber dvacet čtyři roků žil a působil. Označit ho jako jednoho z nejpozoruhodnějších a nejvyš nadaných medií – jako zprostředkovatele styku s mimozemskými inteligencemi, což se teď už dlouho všeobecně obyčejně stává a nepopíratelně představuje, a to už téměř před čtyřiceti roky, a to v době, kdy ještě nikdo nevěřil v možnost takového styku a ještě méně měl nějaké tušení o skutečném a dokonce častém výskytu takto nadaných jednotlivců, a to se v současné době už nevyvratitelně potvrdilo tisíci věrohodných svědků.

Už bylo řečeno, že byl Lorber 15.3.1840 ráno povolán vnitřně slyšeným hlasem, aby mu nadále sloužil jako písař. Už 19. nebo 20.3. nato mě Lorber potkal večer na hlavním náměstí, měsícem osvětleném a po přátelském pozdravu mi řekl: „Poslyšte, dostávám zjevení“. Jak lze chápat, obával jsem se tehdy o rozum ubohého, nového proroka. Já jen jedině protože jsem si ho odedávna vážil pro jeho vnitřní zanícenost, jsem přijal nabídku jeho „fantasterií“ – za to jsem pokládal jeho psaní – a požádal ho, aby je příště přinesl s sebou. A už v příštích dnech mi přinesl čtvrt list a tři půlarchy, na nichž bylo vše jím dosud napsané obsaženo, až ke konci 12.odstavce 5. kapitoly „ Pra-tvorby duchovního a smyslového světa.“ Písmo jeho rukopisu bylo sice někdy nepravopisné, ale jinak čisté a beze všech slohových oprav. Už když mi Lorber předčítal první stránky, obsahující poučení a připomínky, udělala na mne jednoduchost, významnost a z části vznešenost těchto stručných vět neobvyklý dojem a pohnula mě, abych k tomuto pozoruhodnému jevu obracel nadále svou pozornost. Už 25.3. jsem byl u Lorbera, který tehdy bydlel v „malém pokoji vzadu v prvním poschodí hostince “ U bílého kříže “ v tak zvaném „Nové světě“. Osobně abych na jeho pozvání byl sám svědkem jeho psaní. Brzy po mně se objevil i můj přítel, hudební skladatel Anselm Hüttenbrenner, kterého nejdříve zasvětil Lorber do svého tajemství a jenž si pro sebe udělal opis dosud napsaného. Lorbera jsme zastihli už při psaní, za naší přítomnosti pokračoval klidně ve své práci, mírně rychle, ale bez přestávek, neměl před sebou žádnou knihu, byl jen zcela do sebe obrácen. Když ukončil 33. odstavec 5. kapitoly už zmíněného díla, odložil pero, sundal čapku s hlavy a polohlasitě řekl: „Deo gratias,.. Nato nám napsané předčítal z počátku klidně, ale když přišel k dílu 22. k místu: „Tato slza tekla ze srdce Božství a jmenovala se, jmenuje a navždy bude jmenovat: „slitování“, propukl v slzy a zmohl se k dalšímu předčítání jen s přerušováním, takže jsme tím byli i my hluboce dojati. Teď jsem navštěvoval Lorbera delší dobu téměř denně, když psal a byl tam jednu až dvě hodiny svědkem jeho psaní, tajemného zaměstnání, při kterém se opakovaly scény jako už dříve zmíněná jeho nejhlubšího dojetí a jednou při skončení 9. kapitoly při tekoucích slzách zvolal: „A tu by se Pán neměl milovat?“

DŮKAZY DUCHOVNÍHO VNUKnutí.

Při tomto zvláštním psaní se též přihodilo, že sám Lorber správně nepochopil smysl nebo někdy jen některé slovo. Tak tomu bylo 26.5.1840. Tehdy na otázku jednoho přítele, jak se mají číst proroci, napsal na papír krátké poučení tohoto znění: Musí se k tomu vzít silné zvětšovací sklo. My, jeho přátelé jsme nemohli patřičně vyložit tuto zřejmě jinotajnou řeč. Lorber označil zvětšovací sklo jako Boží milost. Na to jsme mu namítli, že si milost Boží vlastní mocí nemůžeme vzít. Ale on zůstal pevně u svého tvrzení a dodal, že si člověk může Boží milost zasloužit a že tedy její získání je na něm samém závislé. Nato jsme se rozcházel. Ale příští den nám Lorber sdělil, že se vzhledem k našemu včerejšímu hovoru tázal a dostal toto vysvětlení: „Nelze se divit, že jiní nerozuměli Mé řeči, ale ty jsi jí také neporozuměl. Ono zvětšovací sklo je pokora, její pojetí je mnohem širší než je vy obyčejně chápete. Pokora záleží v tom, že své malé já učiníte zcela malé, vše, co je mimo ně zcela učiníte velké.“

Sem patří i případ ze 14. 6.1840. Byl jsem tehdy opět nějakou dobu u Lorbera, když pokračoval ve psaní rýmované básně z díla již zmíněného „Dějiny prarodky“. Když ukončil 10.strofu (kapitola 32. verš 6), obrátil se ke mně a řekl: „Teď jsem musel napsat slovo jemuž vskutku sám nerozumím. Co znamená v „verjahren?“ Přitom mi podal popsaný list k nahlédnutí a viděl jsem, že konec té strofy zněl „Würdet ihr auch wohl dann Meiner grossen Lieba nahen?“

Nein, sag 'Ich. In alle Zweifel würdt' ihr euch verjahren“. /Přiblížili byste se pak Mé velké lásce? Ne pravím. Spěchali byste do všech pochybností. Dobře si vzpomínám, že jsem se s tím slovem už setkal ve staroněmčině, ale okamžitě jsem nemohl odpovědět, co znamená. V příštích dnech jsem hledal poučení v několika slovnících a ve Wolf – Ziemannově slovníku, Lipsko 1838, jsem našel slova „jach“, „Jahen“, pak další tvar slova „gah“, „gahen“ a konečně na stránce 544 „vergahen“ s významem „spěchat ke škodě“, který se zcela hodil k předloženému případu. Ať je toto vysvětlení správné či ne, podává přece nejlepší důkaz, že byl Lorber při psaní veden ne vlastní, ale cizí inteligencí. Ještě pádnější, ano, nevyvratitelný důkaz pro to podává další událost 25.6. 1844 mi dal A. Hüttenbrenner číst Lorberův článek, napsaný dva dny předtím. V něm bylo oznámeno, že Schelling, Steffens a Gustav A, byli povoláni nebo spíše vyvoleni připravovat smýšlení mezi protestanty na objevení těchto nových teozofických spisů. K potvrzení toho byla v tom dvě místa ze Steffensova díla : „Falešná teologie a pravá víra“ s přesným udáním k tomu se vztahujícího počtu stran doslovně uvedena. Hüttenbrenner ani Lorber dosud neznali Steffensona ani podle jména. V Brockhausově naučném slovníku našel Hüttenbrenner, že je Steffens spisovatel a že dal své dílo se zmíněným titulem vytisknout, čímž byl Lorber velmi potěšen. Protože jsem toto dílo mně dobře známého autora také neznal hned jsem je objednal v universitním knihkupectví a 24. 7. je obdržel. Ještě večer jsem je odevzdal Hüttenbrennerovi a druhý den ráno k němu došel, abych se dozvěděl výsledek srovnávání textu v tisku a písmu. Hüttenbrenner našel v knize na stránkách 5 a 6 Lorberem naznačená místa a sám jsem se přesvědčil, že doslovně souhlasila s Lorberovým rukopisem, jen některá slova byla přehozena. Ostatní Lorberem udávaná místa na stranách 109, 129 a 136 Hüttenbrenner v knize nenašel a ani při společném hledání jsme nenašli nic co by doslovně souhlasilo s Lorberovým písmem, ale přišli jsme na místa, která duchu Lorberovu odpovídala. Měli jsme k ruce jen druhé vydání knihy a je možné, že v prvním je doslovné znění, jak je uvádí Lorber. Text na stránkách 5 a 6 v tisku souhlasí doslovně s Lorberovým rukopisem a to dokazuje, že psal pod vlivem jiné inteligence než své vlastní, což se ovšem musí jevit jako nepochopitelné těm, kdo zatvrzele zavírají oči a uši před takovými důkazy lidské vědy ze zkušeností.

PŘÍRODNÍ EVANGELIA.

S počátku psal Lorber tiše, co mu sděloval vnitřní hlas. Ale brzy začal slyšené bezprostředně vyslovovat. 25.7.1840 mi Hüttenbrenner sdělil, že se máme na pokyn vnitřního oslovení Lorbera skrz něho dotazovat na skálu. Příští ráno jsme byli oba s Lorberem a několika zasvěcenými na

zámeckém kopci a k zmíněnému účelu jsme zvolili vystupující skálu za domem vinaře. Na jejím vrcholu stojí západní stěna budovy a tam měla stanoviště oheň chrlící děla. Lorber se postavil proti stěně a diktoval nám, Všichni jsme podle něho psali asi čtvrt hodiny. Pak nás nahodilé vyrušení přimělo opustit místo a v záležitosti pokračovat v mém bytě. Za pohybu na kopci upínal Lorber svůj pohled na označenou skálu, ale v mém bytě se díval před sebe jakoby ve snu a diktoval bez přerušování jen s řídkou opravou některého slova s dosti mírnou rychlostí, takže mu zručný písař mohl tužkou stačit. Jen někdy poněkud zrychlil svou řeč. Ta obsahovala krátké dějiny tvorby a vývoje země, vyzdvižení hor a zvláště označené skály jakož i praobyvatel země. Když jsme v poledne skončili, přiznal se nám Lorber, že se trochu obával, zda se pokus podaří, ale jeho hlas ho vždy znovu povzbuzoval. Připojil též, že při diktování neslyšel hlas jako jindy ve svém snu, ale připadalo mu to, jako by četl, co má oznámit, ze skály, kterou viděl v místnosti živě před sebou a duchovně ji zcela přijal do sebe. Za čtyři dny jsme jeli k prameni Andritze – čistého pstruhového potoka. Jeho prameny leží v romantické osamělosti údolní zátoky na úpatí pohoří Schöckel, které tu tiše vystupuje ze základu skály a nejdříve polorozpadlou zdí uzavřené, tehdy ještě prastarými lípami zastíněné tvoří malou, jasnou vodní nádrž. Tam nám Lorber diktoval a vesele se díval na klidné vodní zrcadlo dvě hodiny, hluboká odhalení o vzniku a původu tohoto čistého zdroje a o jeho spolupůsobení k účelům tělesného a duchovního světa. Na zpáteční cestě do města nám ještě sdělil : Přírodní předměty, s nimiž se spojuje, se mu představují vždy zosobněné – skála na zámeckém kopci v podobě zasmušilého vážného starce a ve stejný den pramen jako klidná, vážná žena.

Takto nám diktoval mnohá odhalení o různých předmětech jako les, vinná réva, perlorodka, holub apod., které jsme mu v okamžiku libovolně dávali a on všechny bez jakýchkoli příprav hned zodpovídal. Tu se podivuhodně ukázalo, jakkoli náhodně byly předměty voleny, že tato oznámení přece nakonec obsahovala téměř soustavné zobrazení, jak se duchovní ponenáhlu stále propracovávalo ze zdánlivě mrtvé hmoty až k vrcholu svého vývoje v člověku. Konec téměř každého z těchto článků byl mravoučným poučením, které bylo v předem pojednaném přírodním předmětu obrazně znázorněno. Lorber nazval tato oznámení jako „Evangelia přírody“.

JASNĚ SLYŠÍCÍ A VIDOUCÍ – NIKOLI MECHANICKÉ MEDIUM PSANÍ.

Dosud řečeného vysvítá, že Lorber byl od svého čtyřicátého roku nejvýš podivuhodným slyšícím mediem. Jako takový by byl prohlášen teď, kdy se vynořilo, byť i v menší míře tisíce spiritisticky nadaných – tím by byl bez pochybností. Je i pozoruhodné, že vnitřní hlas, Lorberem nazývaný hlasem Pána, slyšel vždy v krajině srdce, ale hlasy jiných duchů v zadní hlavě – tak tvrdil. Ač Lorber mediálně popsal tisíce archů, přesto ho nelze nazývat mechanicky písčícím totiž mediem, jemuž vede ruku cizí inteligence. On psal spíše stále samostatně, co slyšel, že mu cizí inteligence našeptává jako uchem. Lorber i mediem vidoucím. Tu se ovšem dají uvést téměř jen jeho vlastní výpovědi . V případech většiny úmrtí našich známých a našich příslušníků nám totiž vyprávěl : Viděl nedávno zesnulou osobnost, popsal, jak vypadala, vylíčil poměry, ve kterých se nyní nachází – na onom světě a nezřídka nám vyřizoval pozdravy a jiná poselství.

Často ho navštěvoval ženský duch, který mně byl v životě velmi drahý a ještě je (předčasně zemřelá manželka) a dával mi skrz něho rady a mnohdy i výstrahy, které se potvrdily jako užitečné. Popsal postavu tohoto ducha tak, že se mohlo i usuzovat na postupné duchovní rozvíjení, protože se i zevnějšek zušlechtoval. Podle Lorberova líčení se mu zjevil tento ženský duch asi za půl roku po opuštění tělesného obalu po prvé s přátelsky veselým vzezřením v dlouhém světle šedě řasnatém oděvu, který byl později ozdoben purpurovým olemováním a pásem kolem středu těla stejné barvy. Za nějakou dobu se oděv ukázal světle modrý, pak čistě bílý a nakonec ve sněhobílém lesku. Vlasy postavy spadaly volně do týlu. Při pohybu byly vidět v širokých rukávech krásně utvářené paže, obnažené nohy byly z dlouhého řasnatého oděvu jen málo viditelné. Ale při jedné jeho vizi jsem pro sebe získal plné přesvědčení o této skutečnosti. Jednou mi řekl, že měl poslední noc při jasném měsíčním svitu opět zjevení, které se mne týká. Náhle se mu zjevila

stará paní malá, ale rozložené postavy v nějaké vzdálenosti od jeho postele, měla pevně zavřené obě oči a žádala ho: ať mě pozdravuje a mně řekne, že mám někdy na ni myslet že jí to dělá dobře. Tímto sdělením jsem byl udiven i potěšen, neboť jsem ve zjevení ihned poznal drahou, nedávno zesnulou příbuznou, přes 80 let starou a v posledních týdnech svého života měla tak slabá oční víčka, že už je nemohla zvednout a tak byla jako slepá. Ale Lorber sotva kdy tuto starou paní viděl, jistě ale ne v jejích posledních životních okolnostech, o nichž nevěděl docela nic. Jeho vyobrazení, které s jejím skutečným zevnějškem a jejím stavem slepoty nápadně souhlasilo, dodalo tedy pro totožnost tohoto s mou příbuznou pádný důkaz.

LÉKAŘSKÉ PROJEVY.

Stávalo se také, že Lorber nebyl sice vlastním léčivým médiem, aby vydával svou léčivou sílu, ale působil jen léčivě jako tak zvané lékařské medium, že totiž oznamoval od duchů nařízené léčení. Výsledek byl někdy nepatrný, ale často překvapivě příznivý. Tak mi 19.5. 1852, když jsem se po řadě let opět chystal odcestovat na lázeňské léčení v Gasteinu, zprostředkoval pokyn onoho laskavě starostlivého ducha, o němž jsem se dříve zmínil. Radil mi, abych v tomto roce bral jen sedm koupelí a zůstával v nich nejdéle dvanáct minut. Ale první koupele byly pro mne tak dobré, že jsem se po sedmé cítil tak výjimečně dobře, že jsem obdržené výstrahy nedbal a myslel si, že by bylo škoda přerušit předčasně tak vhodně prospívající kúru, když k tomu nebyl důvod a výstraha byla nezaručená. A tak jsem pokračoval. Ale osmá lázeň už působila méně dobře a po deváté jsem dostal předpojatost hlavy a bolesti v zubech, ztratil jsem spánek a chuť k jídlu a cítil jsem se celkem tak špatně, že jsem uznal za nutné poradit se s lázeňským lékařem Hönigsbergem. Vyšetřil můj stav a nařídil, abych koupele na několik dní vysadil a opět ho navštívil. Uposlechl jsem ho a zas k němu zašel. Opakoval vyšetření a řekl: „Už do lázní nechodte. Pro tento rok máte dost. Vaše přirozenost je nasycena.“ Uposlechl jsem jeho rady, dýchal ještě několik dní nádherný alpský vzduch, pak jsem odcestoval a příští rok jsem se těšil nejlepším zdravím jako bych jako obvykle prodělal zcela přesně celou kúru. V dalších dvou nebo třech letech jsem opět bral 21 – 25 koupelí v proslulých zřídlech s nejlepším výsledkem. V jednom z pozdějších roků jsem dostal skrze Lorbera duchovní předpis, abych v tom roce bral jen devět koupelí. Už příjemný pocit zvýšené životní síly, který se po devíti koupelích dostavil, byl tak velký, že jsem se ve své slabé víře dal opět svést, v koupání pokračoval, žel, se stejným neúspěchem jako v dřívějším případě. Po jedenácté koupeli se opakovaly ony neblahé stavy jako v dřívějším případě a lázeňský lékař mi zakázal přebíjet svou přirozenost gasteinským povzbuzovadlem. Ale 11 koupelí působilo příští rok stejně prospěšně jako jindy třítydenní kúra. Jindy jsem delší dobu pociťoval celkovou nervovou slabost, ta napadala ne jen tělesnou celistvost, ale působila stísněně i na mysl a tím ochromovala mé duševní činnosti. Určitá pochybovačnost a úzkostlivost mi překážely a zkracovaly mě ve vedení mých soukromých i úředních jednáních a záležitostech. Bylo to trapné. Požádal jsem Lorbera o radu a vnitřní hlas dal lék: „Vezmi červené přírodní víno a čistý olivový olej s tím si potřij ráno a večer hrud, záda, vaz, ale večer i hlavu, docela zvlášť spánky ve víře a důvěře k Pánu. V té době se také máš zdržet kávy a špatného vína.“

Čtyři až pět dní jsem se řídil tímto léčebným předpisem a byl jsem tak posílen na těle i na duši, že jsem mohl s obnovenou jasností, rozhodností a činorodostí dostát opět všem svým povinnostem jako jindy před tím, a to se zvýšenou zmužilostí. Tento léčebný prostředek, později Lorberem nazvaný „evangelická mast“, působil stejně příznivě i později proti podobným potížím nebo i jen při tělesné slabosti – při poranění nohy. K potvrzení pravdy zde musím dodat, že jiný léčebný prostředek, Lorberem rovněž doporučený, mé zlo na noze neodstranil buď pro použití příliš silné dávky nebo pro příliš časté použití.

ZHMOTŇOVÁNÍ .

Přihodil se i případ, z kterého lze usoudit, že Lorber měl i schopnost se zhmotňovat. Tehdy obýval pokoj v přízemí ve Wickenburgské ulici. Psací stůl stál bezprostředně u okna, v jeho blízkosti vpravo byly dveře ven. Jednou když seděl u stolu a psal – tak mně vypravoval – náhle mu stála po pravé straně vpravo mezi stolem a dveřmi ženská postava v obleku tehdy obvyklém a usmívala se na něho, když k ní od pera vzhledl, přátelsky a rovněž potěšena jako někdo, komu se poštěstilo úmyslné překvapení. V této postavě poznal svou někdejší žákyni R., mladou dívku, kterou vyučoval zpěvu a která působila na jevišti jako zpěvačka a nedávno zemřela. Když zpozorovala udivené a upřeně hledící Lorberovy oči, řekla: „Ano, ano, jsem to já. Jen mě uchop.“ Když váhal, opakovala svou výzvu důrazněji: „Tak mě přece jen uchop.“ Když Lorber konečně výzvy uposlechl, cítil skutečně pružný odpor lidského těla. Sotva je však pustil, tu náhle celá postava zmizela. Tímto vyprávěním jsem byl zcela zaražen, ale neodvažoval jsem se vyprávěči, který sám byl z toho tajemně udiven, něco namítnout a ponechal jsem celou věc – považoval jsem ji spíše za smyslový klam než za skutečnost – v tichosti u sebe, ač jsem dobře věděl, že by Lorber byl nemile dotčen, kdyby někdo pochyboval o pravosti a správnosti jeho slov. Teprve v poslední době, kdy ze všech stran, zvláště z Anglie a Ameriky došly četné zprávy o hmatatelných, pružných duchovních zjeveních a proslulí učenci ne jen z vlastních zemí, ale i v Německu podali svědectví o jejich skutečnosti, jsem si připomněl ono Lorberovo vyprávění a v mých očích bylo nyní tím významnější, když jeho předmět byl nynějšími, stejnými zvláštními zjeveními potvrzen a prokázán a tu lze i v tomto druhu mediumity dát přednost prvenství Jakobu Lorberovi.

Končím-li tím svou svědomitě podanou zprávu o životě Jakoba Lorbera a jeho mimořádném nadání, jsem si dobře vědom, že hmotně smýšlející současníci budou považovat mne i mého přítele za podvodníky nebo jako zlým sebeklamem podvedené a jako takové podle svého charakterového založení buď litovat nebo se jim posmívat. Blahosklonní mezi nimi mě snad budou omlouvat – téměř devadesátiletého pro oslabenou schopnost chápání a úsudku, že jsem jako svědek mohl vystoupit pro dříve zmíněná dobrodružství. Těmto mírně soudícím ale dávám na srozuměnou, že to, o čem zde píši, se stalo v době mezi mým čtyřicátým až šedesátým čtvrtým rokem, tedy v době, kdy zpravidla duševní síly člověka netrpí nepřičetností. V té době mi byla svěřena správa různých veřejných úřadů a také jsem zveřejnil některé práce spisovatelské.

DODATEK.

Ověřená sdělení podle písemných oznámení jedné současnice. Je mnoho pozoruhodných zpráv o Jakobu Lorberovi. Jejich pravdivost byla zjištěna více či méně. Mnohé z nich spadají do skutečně zázračného a nadpřirozeného. Zde chci uvést některé příběhy z Lorberova života, aby lidé viděli, jak dobrý Otec v nebi chrání Své, jak je řídí a vede. Lorber nešel životem osaměle a bezradostně, neboť měl přívržence z nejlepších rodin. Ti ho také v jeho božském psaní ochraňovali, hlídali, i přísně zkoušeli, což bylo zvláště dobré pro potomky. Neboť teď nesmí nikdo říci, že slova, která se stala významnými díly, nejsou božského původu. Jeho nejlepší přátelé a věrní přívrženci byli pánové Dr. Justin Kerner, Dr. Ch.F. Zimpel – starosta Štýrského Hradce, Andreas Hüttenbrenner, a jeho bratr, hudební skladatel Anselm Hüttenbrenner, básník a štýrský stavovský tajemník Karel Bohumír rytíř Leitner, Dr. Antonín Kammerhuber, Leopold Cantil, lékárník v Hradci jako i mnozí jiní, mezi nimi i velmi vážená dáma, hradecká majitelka domu, paní Antonia Grossheimová, která mně osobně předala dále uvedené krátké příběhy. Výše zmínění byli u Lorbera ponejvíce při jeho psaní. Při tom ho přísně pozorovali, neboť zvláště paní Grossheimová nebyla lehkověrná, často sama přesně a přísně nahlížela do Lorberových zásuvek, skříní, zda tam nemá nějaké knihy nebo spisy. Ale neměl žádné pomocné zdroje.

Jediná kniha, kterou měl stále po ruce, byla Bible. Když popsal sešit, často se to stalo uprostřed věty, některý přítel vzal s sebou sešit, aby si jej přečetl. Když pisař druhý den použil dalšího

sešitu, slovní znění začalo tam, přesně, kde dřívější sešit skončil. A tak nebyla žádná věta narušena. Když Lorber plně popsal už více sešitů, dostal jistý Jan Busch, pozdější vydavatel a zakladatel současného Lorberova nakladatelství, zprávu o dílech, která Lorber napsal. Busch přijel, aby poznal Lorbera osobně, do Hradce. Už podle slyšeného a čteného věřil v pravost spisů. A když přišel do Hradce a vyptával se na Lorberův byt, tu si přede dveřmi Lorberova bytu klekl a modlil se a vzdychal. Lorber právě četl v Bibli a naslouchal. Když vzdychání nebralo konce, otevřel dveře a byl ovšem zcela překvapen, když před svými dveřmi viděl cizího muže klečet a vzdychat a tázal se ho: „Co je to? Co to znamená? Vstaňte a řekněte mi, co tu děláte a chcete.“ Tu řekl Busch: „Jste svatý prorok Lorber? Který píše ta krásná slova?“ Lorber skromně odvětil: „Lorber sice jsem, ale ne „svatý“. Pojdte dovnitř a pak můžeme nerušeně mluvit o slovech a můžete být přítomen, až budu Pánem povolán ke psaní.“ Lorber mluvil-li a tázal-li se zvláště v rozrušení prvé slovo vykoktal, jinak ale nekoktal. Potom Lorber a Busch spolu dlouho a často rozprávěli. A Busch se nabídl, že dá jeho spisy tisknout a to také učinil. On byl tedy zakladatelem nyní v Bietigheimu stávajícího Lorberova nakladatelství a uchovávají se tam ještě původní Lorberovy spisy, které tam byly dopraveny později. Ale časem se přes všechnu opatrnost lidé dozvěděli, že Lorber píše tajemné věci a bylo mu vyhrožováno policií. Tu nyní opět zasáhla paní Grossheimová a pomohla. Sešity byly zabaleny do pytlů a schovány ve dřevníku tak dlouho, až řeči umlkly. Pak se zas sešity vrátily písaři. Lorber ovládal mistrně housle ve volné skladbě. Byl-li podnícen ke hře, tu se často přihodilo, že při tom dal volný průchod své lásce k Pánu, což se projevilo v zázračném houslové hře tak, že mu tekly po tvářích slzy a jeho obličej docela zářil. I posluchači byli dojati, že musili láskou a štěstím plakat.

Lorber nebyl docela chudým, neboť po otci zdědil 12 000 zlatých a to bylo tehdy velké bohatství. Ale brzy byl tohoto jmění zproštěn a byl pozemsky tak chudý, že neměl nikdy peníze. Svě zdědění jmění půjčil svému bratru, aby se s ním už nikdy neshledal. A když si něco vydělal, tu měly jeho peníze u chudých rychlý obrát. Jednou měl v kapse 30 krejcarů, když šel za svým povoláním na večerní koncert. Tu ho potkal cestující tovaryš a prosil ho o příspěví. Dal mu všechny své peníze. A když přišel domů, našel v krabičce opět 30 krejcarů. Jak často se přihodilo, že přišel k paní Grossheimové a pravil: „Milá Grossheimová, dnes jsem ještě nic nejedl.“ Tu rozdělala ihned oheň, uvařila mu polévku, aby měl něco teplého do žaludku a přidala mu k tomu taky chléb. Paní Grossheimová si dopisovala s panem Krapohlem, který dříve žil v J. Tím se dostala do písemného styku i s farářem z J. a ten ji chtěl poznat, byv podnícen jejím duševním věděním. Přišel do Hradce, vyhledal ji a jejím prostřednictvím poznal i Lorbera a také hradeckého izraelitu, který přicházel častěji ke Grossheimovým a jemuž také mnoho vyprávěla o Lorberových spisech.

Jednou se opět sešli u sestry Grossheimové všichni tři – totiž Lorber, pan farář a izraelita a tu přišla řeč na diktované spisy a Lorber vyprávěl mnohé z nich. Tu řekl farář: „muži, jste vyvoleným Boha, jste prorok“. Také izraelita přisvědčil. Tu si všichni tři padli do náruče, objali se a stali se přáteli. Nyní musel Lorber vyprávět od počátku svého povolání až k současnosti. Všichni ronili slzy radosti a děkovali Pánu, že se našli, Izraelita měl srdce tak plné, že před svými spoluvěřícími nemohl mlčet. Ti ho proto nenáviděli, takže od nich odpadl. Pan farář byl později zpovědníkem světoznámé osobnosti. Jednou přišel k Lorberovi vznešený pán a vyčítal mu, že se vydává jako by byl ve styku s Pánem a dal mu jednu nebo dvě facky. Pak odešel. Po opuštění Lorbera šel do mlýna a tam mu byla utržena pravá ruka. Jindy přišel k Lorberovi muž a řekl posměšně: „Říkáte, že jste prorokem? Hned jdu a udám vás u policie.“ Odešel do loupežnické ulice (dřívějšího sídla policie), ale na ulici byl raněn mrtvicí a byl hned mrtvý.

Jednou se Lorber také hádal s Pánem. Bylo to tak : Zima byla přede dveřmi a bylo už citelně chladno a Lorber neměl jako tak často, peníze na nákup dříví. Prsty měl docela ztuhlé. Tu řekl: „Pane, chceš-li abych měl psát, tak mi musíš také opatřit dříví, neboť v chladu nemohu psát.“ Odložil pero a nepsal. Tu někdo zabušil na dveře. Lorber otevřel, aby viděl, kdo tu je. Venku stál sedlák a řekl: „Jste pan Lorber?“ „Ano, jsem.“ „Dříví je tu.“ „Jaké dříví?“ To, co sem mám přivést.“ Kam je mám složit?“ „Žádné jsem neobjednal. Nu, jste-li pan Lorber, jak je psáno na lístku,

pak sem dříví patří a nechcete-li je, odvezu je zas domů.“ Lorber se podíval na lístek a poněvadž adresa byla správná, řekl: „Nu, ve jménu Božím dříví složte.“ Lorber mu řekl, kde je má složit a měl pak dříví na zimu, takže mohl psát. Dotazoval se a dozvěděl se, že mu dříví poslal přítel a příznivec rytíř Leitner. Teď ještě Lorberův dopis jmenovanému Janu Buschovi z roku 1855, který dává výmluvné vysvětlení o Lorberově duchovním životě. Podle obchodních sdělení podává Pán slovo a diktuje rukou Lorberovou: „Můj milý příteli, hledáš Mě, protože Mě miluješ. A je ti proto snadné poslouchat Můj příkaz lásky živě působivý. Viz. Lidé vynalézali všelicos a také vaří všelicos. A lidé, kteří toho velmi mnoho vynašili nevěří nakonec už vůbec ničemu, jen tomu, co sami vynašili a jak by měli z toho co největší zisk. To jsou děti světa, které jsou v mnohém často chytřejší než děti světla. Ale Svým pravým dětem srdce dávám přece docela jiné věci. O čem chytrým světským dětem nepřijde nikdy nic do jejich zkažené mysli. Viz, Můj sluha (Lorber) je z lásky ke Mně chudý. Mohl by být velmi bohatý, neboť má také Mou milost jako hudební umělec k tomu nejlepší schopnosti. Ale on odmítl postavení a velmi výhodné návrhy, všechno z velké lásky ke Mně. A Když má v peněžích dva zlaté, spokojí se se 40 krejcarů a zlatku a šedesát krejcarů rozdělí chudým. Ale proto jsem mu taky otevřel všechny poklady nebi. Zná sebevzdálenější hvězdu jako tuto Zemi. Může se na ni dívat a jí se obdivovat podle libosti, ale on se o to málo stará, protože Já jediný jsem mu vše ve všem. A viz, to je jediné správná cesta k Mému srdci. Bohatý mládenec v evangeliu od dětství rád zachovával zákon a měl jím mít i věčný život. Ale zdálo se mu, že by jej ještě neměl. Proto přišel ke Mně a ptal se, co má činit, aby dosáhl věčného života. A pravil jsem : „Zachovávej příkázání.“ Ale on odpověděl, že tak činí od dětství. Nato jsem pravil: „Chceš-li více, prodej své statky, výtěžek rozdej chudým, pak přijď a následuj Mne, poklady nebe ti budou po ruce.“

Viz, to ale teď říkám každému: „Kdo chce ode Mne mít mnoho, musí Mně taky mnoho obětovat, ale kdo chce mít všechno, totiž Mě samého, musí Mně taky vše obětovat, abychom jedno byli.“ Ale ty jsi Mi už mnoho obětoval a máš proto i mnoho dostat. Ale čistá nezištná láska je přede Mnou to nejvyšší. Toto málo, příteli, pro tvou útěchu, AMEN.

„Ó příteli, na tato slova musím umlknout (oněmět).

Karel Bohumír Leitner

Autorem v této knížečce podaného podrobného životopisu Jakoba Lorbera je německorakouský básník Karel Bohumír rytíř Leitner, jenž se s Lorberem přátelsky stýkal téměř čtvrt století. Dnes je Leitner neznámý a jako básník v zapomenutí, ale ve své době byl čestně jmenován mezi vynikající básníky německými v Rakousku. Zde budiž podáno krátké vylíčení jeho života a pro čtenáře jím podaného Lorberova životopisu tím nutnější, že tím poznávají ušlechtilý charakter básníka, jemuž byla pravda vedle jeho ideálních výtvorů nejvyšším životním cílem a o který vždy usiloval. Narodil se 18.11.1800 v témž roce jako Lorber v Hradci jako syn zemského stavovského účetního rady, který byl též literárně činný. Leitner byl potomkem rytířské šlechty, která se vyznamenala v 17.století. Už v r. 1805 mu zemřel otec. Matka se po druhé vdala 1807. Leitner skončil gymnasiální studium v Hradci a začal studovat práva, ale měl zálibu zvláště pro dějiny domáciho Štýrska a chtěl se tedy věnovat učitelství v tomto oboru a už 1824 a 1825 prozatímně vyučoval na gymnasiích v Cilli a Hradci. Ale protože mezi tím uveřejnil básně a novely, jež svědčily o zvláštním nadání, všimli si ho domácí básníci a učenci, zvláště Jan Kalchberg a orientalista Hammer – Purgstall a za podpory těchto osobností přišel Leitner do služby štýrských stavů. 1835 se stal druhým a 1837 prvním stavovským tajemníkem a 1854 jako takový ze zdravotních důvodů odešel na odpočinek. Oženil se teprve 1846 a 1854 ho potkalo neštěstí, že ztratil svou milovanou manželku Karolinu. Cestoval s ní do Itálie a tam v Pize náhle zemřela. Arcivévoda Jan, tak vysoce ctěný podporovatel každého kulturního pokroku ve Štýrsku, jmenoval 1858 Leitnera jedním ze tří pečovateli o proslulé Joaneum, které v Hradci založil. V mužných letech podnikal Leitner různé cesty v Rakousku i cizích zemích, ale v Hradci podržoval stále své bydliště, Byl ve spojení s duchovně významnými osobnostmi Rakouska, zvláště z nedaleké Vídně, kterou často navště-

voval s básníkem J.B. Seidlem, Anastasiem Grünem (hrabětem Auerspergem) a Grillparzerem, jenž štyrského básníka velmi vysoce oceňoval a v Hradci ho několikrát navštívil. Leitnerovy básně a novelistické práce se od 1820 objevovaly v tehdejších časopisech a obvyklých zápisnicích. 1825 vydal ve Vídni sbírku básní a 1857 bylo její druhé vydání vyšlo v nákladu téměř trojnásobném. 1870 vydal svazek půvabné poesie pod názvem „Podzimní květy“ (Stuttgart) a 1880 vyšla jeho poslední kniha „Novely a básně“ (Vídeň) Jeho drama „Král Tordo“ bylo uvedeno v Hradci 1830 a sklídilo velký úspěch. Skládal i jiné dramatické básně. Jsou zveřejněny i jeho práce historické, topografické a životopisné, zvláště výborný životopis arcivévody Jana v r. 1860. Ale největšího významu dosáhl Leitner jako lyrický a epický básník. Jeho něžné, vroucí písně se řadí k nejkrásnějším ze současných rakouských básníků jakož i balady a básnické vyprávění. Vroucnost a myšlenková hloubka se v Leitnerových básních spojují s půvabnou formou. V básnické tvorbě pokračoval básník až do posledních dnů svého dlouhého života. Obsáhlý výběr jeho nejkrásnějších básní i s pozůstalostí a větším životopisem vydala univerzitní knihovna (č.5091 – 5093). Zvláště podrobný popis básníkovy života je obsažen v 51. svazku „Všeobecné německé biografie! (Lipsko 1906). Tam se uvádějí i básníkovy vztahy k Jakobu Lorberovi. Životopisy Leitnerovy jsou i v Goedekově „Základu německého básnictví“, ve sděleních historického spolku pro Štýrsko (v podání Františka Ilwolfa) a v jiných literárně – historických dílech. Leitner zemřel 1890 v Hradci ve stáří 90 let. Jak se básník seznámil s J. Lorberem a jak ho oceňoval, vysvětluje z životopisu zde podaného o tomto paměťhodném a ctihodném muži.

Leitner sbíral po mnoho let materiál pro životopisnou sbírku štyrských básníků, umělců, vědců a mnohé z toho i vypracoval. Ale žádná z těchto prací není tak přesná a obsáhlá jako životní obraz Lorberův. Psal jej asi v 84. roce svého života. Obsah odpovídá při lásce k pravdě kmeta-autora v každé řádce přesně jeho jasným a neovlivněným pozorováním. Leitnerovo vlastní náboženské přesvědčení nejlépe vysvětluje z dopisu, který psal 28.4.1889 příbuznému a který se tu rovněž po prvé ve výtahu uvádí, protože toto psaní, aniž jmenovitě uvádí, přece se zmiňuje o Lorberovi a na jeho osobnost (jak uvádí v dopisu) poukazuje:

„Náboženství je spíš věcí srdce než hlavy, neboť nám bylo řečeno: Bůh je láska, učení a dvě přikázání; Miluj Boha nade všecko a bližního jako sebe sama, jsou základy všeho křesťanství. Druhé poslední přikázání poslouchá i novodobá rozumová humanita, ale nechce nic vědět o Tom, kterého má nade vše milovat. Proto na jejich výtvorech nespočívá žádné požehnání. Po 40 let se přiznávám ke směru křesťanské podstaty, která odpovídá uvedeným základním učením a u nichž jsou všechny vnější obřady nepodstatné. Do světového názoru, který řeší většinu záhad života, jsem byl zasvěcen před 48 roky přítelem, zcela prostým, Boha milujícím a hledajícím mužem, jemuž se tehdy dostalo milosti, že dostával od Pána samého v srdci znící projevy, které 24 roky zapisoval doslovně, až byl roku 1864 odvolán z časnosti na věčnost. Celou tuto dobu jsem byl pozorujícím svědkem této mimořádné události, Od té doby se objevily všechny tyto četné spisy, většinou po smrti Jasnovidce, cizími vydavateli, v tisku. Všechny tyto novotheosofické spisy mají jen ten účel, aby opět obnovily prakřesťanství, a to přiměřeně našemu pokročilému vzdělání. Proto zde i tam učiníš správně a dost, budeš-li se držet víry v Ježíše Krista Pána, budeš Ho nade vše a svého bližního jako sebe sama milovat. Neboť v těchto dvou přikázáních je, jak píše evangelista, „obsažen celý zákon i proroci.“ Potud Leitnerův dopis, jehož další sdělení zde nemají žádný zvláštní význam. Básníkovy náboženské smýšlení je z doslovně uvedených míst jasné a zřejmé.

NAKLADATELSTVÍ A ROZŠIŘOVÁNÍ LORBEROVÝCH DĚL. Krátké dějiny nakladatelství.

Prvním, kdo otevřel novému zjevení cestu do veřejnosti, byl známý lékař a spisovatel Justin Kerner. Tento neohrožený představitel duchovního učení a autor knihy „Jasnovidka z Prevoštu“, knihy i dnes významné, měl už tehdy významné jméno. Přáteli Lorberových spisů byl na tyto projevy z duchovního světa upozorněn a dojem, který měl z vysokého obsahu pravdy, ho přiměl, že dal vytisknout dva malé spisy J. Lorbera „Korespondence Ježíšova s Abgarem“ a „Pavlův dopis

Laodiceji“ v nakladatelství J.Landherra, Heilbronn 1851. Justin Kerner také získal známého lékaře Dr. Zimpela – teozofa a spisovatele, aby se o tu věc zajímal. Dr. Zimpel cestoval 1850 schválně do Hradce, aby Lorbera vyhledal, pozoroval ho sám několik měsíců sám a dal pak jeho první díla „Domácnost Boží“, „Dětství Ježíšovo“ a „Měsíc“ v nakladatelství E. Schweitzerbarta ve Stuttgartu do tisku. V dodatku k „Domácnosti Boží“ říká Dr. Zimpel jako očítý svědek k věrně pravdivé charakteristice J. Lorbera: „Tento mírný, tichý, zbožný muž bez zvláštního vědeckého vzdělání má výborné srdce a podílí se se všemi, kdo jsou ještě potřebnější než on sám, o své nepatrné jmění, které je beztak jen almužnou, kterou obdrží od některých svých přátel. Ano, on se uskovňuje tak dalece, že by ho světský rozum uznal nerozváživým (beze smyslu). Dr. Zimpelem vydané „Dětství Ježíšovo“ bylo brzy zabaveno a zničeno úřední cenzurou, která podléhala silnému církevnímu vlivu. Důvodem zabavení byla jediné předmluva vydavatele tohoto evangelia, což je zřejmé z dodatku druhého vydání této knihy (vydaná 1869 Karlem Augustem Schöbelem, koňským lékařem v Söbringenu u Pillnitze.) Dosud uveřejněnými Lorberovými spisy byl Jan Busch v Drážďanech, horlivý přítel novozjevení. Byl nadšen těmito dary milosti, dlouho hledal vhodného nakladatele, protože Lorber sám nemohl činit žádné kroky v úzkých utlačovaných poměrech své katolické štyrské vlasti. Ale protože Busch ani v Německu nemohl nikoho najít, kdo by se s porozuměním a láskou spisů ujal, tu se rozhodl, že s pomocí Boží vezme sám věc do ruky. V letech 1855 – 1876 mohl při velkých obětech času i peněz vydat většinu významnějších Lorberových spisů. Hlavně při prvním otiskování Janova díla byl ovšem Busch často tísněn nedostatkem peněz. Tu se prokázal přítel Lorberových děl G. Mayerhofer v Terstu vždy opět jako zvláště účinný podporovatel. Nadějí a úsilím Buschovým bylo, aby mohl dokončit tisk celého Janova díla, aby tak odhalil lidstvu toto největší dílo. A v březnu 1877 mohl téměř 84 let starý kmet tuto velkou práci ukončit. Mayerhoferovou zásilkou 50 marek bylo zapláceno tiskaři,“ načež pak ale taky“ – tak píše Busch 9.3.1877 věrnému příteli v Terstu, “zbytek mé tiskové pokladny činí ještě 1,80 marky. Krátce po této závěrce a výměně dopisů náhle zemřel G. Mayerhofer 30.3.1877 na Velký pátek. Za dva roky roku 1879 ho na věčnost následoval i věrný správce a nakladatel J. Busch. Po Buschově smrti získal jeho nakladatelskou pozůstalost Kryštof Bedřich Landbeck, Bietigheim, jenž byl mnohaletým duchovním přátelstvím spojen s G. Mayerhoferem a skrz něho poznal i Lorbera.

Zbytky Buschova nákladu spojil s došlými spisy Mayerhoferovými z Terstu a se svou vrozenou švábskou houževnatostí a činorodostí vydával ze svého rodného sídliště v Bietigheimu spisy zjevení, i ty, které nebyly dosud vytištěny. Landbeck tomu věnoval celý svůj čas a sílu jakož i celé své pozemské jmění. Vlastním nadšením získal i jiná srdce a prostředky. Byl nakladatelem, korektorem, organizátorem, cestujícím poslem, vším v jedné osobě. A jen tak, protože se dal vést svým vlastním nitrem a od vnějších si nedal do svých záležitostí příliš mluvit, se mu podařilo nové zjevení zachránit i přes časové bouře tehdejšího materialisticky bez víry smýšlejícího světa. Roku 1908 přivedl do svého nákladu tehdy osmnáctiletého Ottu Zluhana, s jehož rodinou byl přátelsky spojen, a ten se stal později jeho nástupcem. V den nanebevzetí roku 1921 směl Landbeck tento vzácný člověk a nakladatel odejít domů do duchovního světa.

Až do první doby tohoto století bylo rozšiřování nového zjevení zvláště odmítavým postojem církve co nejvíce ztěžováno. Teprve když se duch pozvolna stával poněkud volnější a samostatnější, rostlo i porozumění pro Lorberovo dílo. Roku **1924** mohl být získán jako stálý spolupracovník **Dr. Walter Lutz**. Ten si získal zvláštní zásluhu prvním obsáhlým komentářem „Základní otázky života“ ke spisům J.Lorbera. Roku 1935-6 mohlo nakladatelství vydat duchovní deník J. Lorbera pod titulem „Nebeské dary“ ve dvou svazcích. Třetí svazek se objevil roku 1993. Tím jsou celé Lorberovy rukopisy zveřejněny – monumentální dílo, jež obsahuje a objímá duchovní i hmotnou tvorbu, zde i na onom světě a ve své duchovní plnosti a hloubce poslouží lidstvu jako základ nového časového období. Ale proti této kladné práci v duchovní úrovni měla roku 1947 vystoupit záporná síla. Landbeck nazval místem zahájení a rozšiřování nových spisů zjevení svůj podnik „Nově teozofické nakladatelství“. Od roku 1907 zavedl pak název „Novosalemské

nakladatelství“ vzhledem k tomu, že Pán sám v novém poselství čistě a úplně odhalené učení opětovně jako „Nový Jeruzalém“ označuje. 10.5.1937 zakázal říšský velitel SS, šéf německé policie, Heinrich Himmler činnost nakladatelství, založeného roku 1924, jakož i měsíčník „Slovo“ – tehdy už v 17. ročníku a zabavil veškerý majetek společnosti. Nyní pot útlakem Třetí říše byl Zluhan nucen přejmenovat nakladatelství na „Lorberovo“. Tímto odvážným krokem mohl Zluhan ještě nějakou dobu odvrátit zákaz gestapa a spisy zjevení, v Německu zakázané, posílat do zahraničí. Ale roku 1941 byl už konec činnosti nakladatelství. Prostory byly gestapem zapečetěny, celý adresní materiál byl docela zabaven. Přátelé se rozprchli, Zluhan byl zatčen a odveden do přeplněného vězení ve Stuttgartu. Odtamtud byl poslán do koncentračního tábora Welzheim. Jeho rodina byla ponechána v nevědomosti o jeho zatčení. Když se konečně dozvěděli o jeho zatčení, byl jen zcela malý kroužek ze všech nejbližších, který se často s nebezpečím vlastního zatčení za něho prosazoval, takže po několika měsících byl z koncentráku propuštěn.

Pro nakladatelství teď začala dlouhá doba mlčení a po skončení války tvrdá znovuvýstavba. Pro nakladatele a jeho rodinu to znamenalo roky plné odříkání – Zluhan psal o tomto hořkém úseku života: „ Ale v dobách svízelných smíme prožít, jak náš nebeský Otec často vede Svě zvláštními cestami a jak je chrání, takže zkušenosti těžkých období dávají sílu a důvěru a abychom je později nemohli postrádat. Jak zázračné bylo přece Boží vedení: Zlé sloužilo dobrému. Neboť sedm všemocných pečeti gestapa chránilo prostory nakladatelství před zabavením od jiných ministerstev, takže naše spisy nebyly udupány, jak se stalo jiným zakázaným nakladatelstvím“. Za dva roky po válce obdržel Zluhan od americké vojenské správy povolení k obnově nakladatelské činnosti. Od té doby mohlo Lorberovo nakladatelství v Bietigheimu opět vydávat veškeré nově zjevené dílo včetně časopisu „Slovo“ a sloužit rozšiřování tohoto Božího daru milosti v celém světě. Neboť i v zahraničí v USA, Nizozemí, Francii, Itálii, Španělsku, Austrálii, Brazílii, Rusku, v Čechách, na Slovensku, v Maďarsku a jinde se objevují od nějaké doby Lorberova díla v překladech, které jsou podporovány Podpurným Lorberovým spolkem J.Lorbera, který založilo Lorberovo nakladatelství.

Hlavní díla Jakoba Lorbera:

Jak se dozvídáme z Leitnerova životopisu, začala duchovní písařská činnost Lorbera 15.3.1840 dílem **D o m á c n o s t B o ž í**.

Po několika úvodních kapitolách pojednává toto základ podávající třísvazkové dílo o hlavních otázkách všeho náboženského myšlení: Bytosti Boží, prarodby duchovního světa, vzniku hmotné světové tvorby, stvoření lidského rodu a pradějin lidstva až k předasijské územní katastrofě, k potopě. Forma projevu je už v této jakož i v téměř všech Lorberových spisech nevědecky zaměřené pojednání, ale spíše poutavé, živé líčení života, podávající nejhlubší poučení o všech otázkách bytí zde i na onom světě. Neporovnatelně důrazným způsobem je tak duši podána bytost Boha a jeho duchovní a hmotné tvorby a v dějinách pralidství předloženo zrcadlo našeho lidského bytí jakož i ukázaná cesta, po které můžeme z lidské nedokonalosti dospět k blaženému dokončení.

D ě t s t v í J e ž í š o v o.

Toto dílo je podrobné novozjevení tak zvaného Jakubova evangelia, jež bratr Ježíšův Jakub složil o jeho dětství a které bylo v oběhu v prvním a druhém století po Kristu. Toto evangelium bylo ve 4. století po Kristu ustanovováním církevně – obvyklých spisů patriarchy z Alexandrie a „Říma z neznámých důvodů označeno za „apokryf“ to znamená „nejistého původu“ a nebylo přijato do počtu svatých písem. Posudek, který se přihodil a stával i mnohá staletí Zjevení Janovu, Jakubovu spisu a různým jiným místům Bible. 22.7.1843 obdržel Jakob Lorber, jenž o bytí a obsahu tohoto evangelia nic nevěděl, vnitřní sdělení, že mu má být opět dán zaniklý Jakubův spis „ nezvěstný od doby, kdy Josef vzal k sobě Marii.“ Jakub, syn Josefův toto vše vylíčil. Časem prý to bylo tak znetvořeno, že se to jako pravé nemohlo do bible vzít. V 299 kapitolách líčí dílo prostou, důstojnou řeč a půvabným obrazným projevem narození a dětství Ježíše tak, že to obcerstvuje a

osvětluje srdce, že božskou pravdu nemůže nezaujatý čtenář popřít. Dohady o osobě Ježíšově jsou objasněny a dílo zároveň živě líčí tehdejší poměry. Dojímavé je duchovní působení zázračného děťátka mezi mnohými lidmi ze všech stavů a národů.

V Berlenburské Bibli jsou uvedeny zlomky Jakubova evangelia a ty souhlasí s Lorberovým podáním.

Velké evangelium Janovo, se také nazývá „Janovo dílo.“ Protože dýchá duchem lásky a bylo tak inspirováno tímto vysokým andělským knížetem jako duchovním prostředníkem. Toto ohromné dílo, které představuje souhrn a korunu Nového zjevení, se smí označit vedle Bible jako nejvýznamnější pramen poznání v celém světovém písemnictví. Přijímáme v něm podle Janova zaslíbení v kapitole 14, 26 biblického evangelia zevrubné a hluboké založené líčení všeho toho, co Ježíš ve třech letech Svého pozemského učitelského úřadu mluvil a činil. Jistě není pochyb o tom, že Ježíš – Božství v člověku – jako učitel a probuditel mnohých tisíců, kteří se ze všech národů a stavů kolem Něho shromažďovali, mnohem více učil a činil, než v evangeliích Bible bylo předáno potomstvu. Výslovně je to vyjádřeno **v biblickém Janově evangeliu v kapitole 21,25, kde se praví:“ Jsou ještě jiné mnohé věci, které Ježíš činil a o nichž mluvil. Kdyby všechno toto mělo být jedno po druhém napsáno, tu by svět nepochopil knihy, které měly být napsány.** O tom, co Ježíš zjevil Svému zralému užšímu kruhu učedníků o Bohu, tvorbě a cestě spásy, mohl dát Svému ještě nezralému okolí a potomstvu jen pochopitelnou a životně důležitou část ve zjednodušeném učení o víře a životě, a to z důvodu jejich nedostatečné síly chápavosti. Teprve po dvou tisíciletích odpovídalo výchovnému plánu Božství podle zaslíbení v Janovi v kapitole 14, 26 odhalit dnešnímu a budoucímu lidstvu ve všeobecně přístupném zjevení Jakobem Lorberem vše to Ježíšem zjevené užšímu kruhu učedníků znovu, a to nejhlubším a nejobsaáhlejším způsobem odhalit. Že toho je teď zapotřebí, musí přece každý myslící člověk pociťovat, uzná – li jak lidstvo i přes velké rozšíření starých biblických spisů v dnešní době zmatkem názorů víry kleslo do nejhlubší nevíry a největší bídy materialismu a z ní by bez zjevné Boží pomoci a zásahu nebylo možné zachránění. Ve Velkém evangeliu Janově se všechny základní otázky života zjevujícím se duchem Božím vyjasňují. Pravda, jež je v jádru ve spisech Bible rovněž podána. Je v Lorberově evangeliu rozvinuta jako ve strom s korunou do široka sahající, v kvetoucí život. Mocným, pronikavým důrazem se odhaluje víra, „která je láskou činná“ (Pavel Gal.5,6) jako jediná, v Kristu platná, pravá cesta spásy. Toto „učení lásky“ se zdůvodňuje a vysvětluje nejvýš jasným, jednotným a důsledným zachováním dvojího přikázání lásky , k Bohu a bližnímu jako základní zákon všeho života, který poznáváme a uznáváme v tvůrčí říši Boží. V zevrubných výkladech pak bude zákon lásky zdůvodněn jako směrodatná norma ve všech poměrech pozemského života (manželství, výchova dětí, pěstování víry, péče o zdraví, život v povolání a ve státě). A konečně nám objasňuje ve velkém Janově evangeliu podané učení o onom světě další vývoj po smrti při stejném hledisku dokončení v čisté, Boží lásce. Tento věčný praobsah všech náboženství vidíme v učení a příkladu ztělesněn v Ježíši Kristu, Ukřižovaném, jenž se nám také v tomto hlavním díle nového zjevení odhaluje vše milující, všemoudrý a všemocný Tvůrce nekonečnosti, jako plnost Božství, jako Otec, Syn a Duch Svátý – tímto způsobem dávající křesťanství jediného Boha ve třech osobách.

Z úvodních kapitol “Domácnosti Boží “

Pozvání a napomenutí.

Tak mluvil Pán ke mně a ve mně (Jakob Lorber) pro každého a je to pravé, věrné a jisté: Kdo chce se Mnou mluvit, ať přijde ke Mně a vložím mu odpověď do jeho srdce. Ale jen čistí, jejichž srdce je plné pokory, mají slyšet tón Mého hlasu. A kdo mně dává přednost před celým světem, Mě miluje jako něžná nevěsta svého ženicha, s tím chci kráčet ruku v ruce. Ten mě užij jako bratr jiného bratra a jak jsem ho Já viděl už od věčnosti, než ještě byl. Nemocným ale řekni ať se ve své nemoci nermoutí, ale vážně se na Mě obrátí a Mně zcela důvěřují. Potěším je a proud

nejdrahocennějšího balzámu se vlije do jejich srdce a nevysychající pramen věčného života se v nich stane zjevný. Uzdraví se a budou občerstveni jako tráva po dešti s bouří.

Těm, kdo Mě hledají, řekni: Jsem ten pravý Všude a Nikde. Všude jsem, kde Mě milují a Má přikázání zachovávají, ale nikde, kde se ke Mně modlí a mě uctívají. Což není láska víc než modlitba a zachovávání přikázání víc než uctívání? V pravdě, vpravdě ti pravím: Kdo Mě miluje, ten se modlí ke Mně v duchu a kdo zachovává Má přikázání, ten mě vpravdě uctívá.

Ale Má přikázání nemůže zachovávat nikdo než jen ten, kdo Mě miluje. Kdo Mě miluje, nemá již žádné přikázání, než jen to, že miluje Mě a Mé živé slovo, které je pravým věčným životem.

Vykonali-li někdo skutky pravého pokání, ať přijde ke Mně, abych ho přijal jako ztraceného syna a zachoval ho ve své síle. Neboť sluha může radit, Já to však mohu konat. Sluha může poučovat, ale vykoupení je dílo jen Mé. Sluha se může modlit, žehnat však mohu jen Já. Můj sluha musí spravedlivě soudit, ale právo milosti má jen Pán. Proto ať pro sluhy a přísluhovače nezapomínají na Pána. Kdo Mě nezná, kde jsem a kdo jsem, tomu by bylo lépe, kdyby o Mně nic nevěděl, neboť pak bych ho mohl ještě oživit tam v říši duchů. Tak se ale dělají neschopnými pro Mou pomoc, neboť tím usmrcují život v sobě, že Mě v sobě rozrušují a tím zabíjejí a jsou oddělené ratolesti od vinného kmene. Toto ale teď řekni, že jsem jediný, věčný Bůh ve Svě trojjediné přirozenosti jako Otec podle Svého božského, jako Syn podle Svého dokonale lidského a jako Duch podle všeho života, působení a poznání. Od věčnosti jsem láska a moudrost sama. Nikdy jsem od nikoho nic nepřijal. Vše, co tu je, je ode Mne a kdo něco má, má to ode Mne. Jak jsem pak tyranem a zatracovatelem? Ó, vy pošetilci. Miluji vás, vy Mnou pohrdáte. Jsem váš a vy Mě děláte katem. Kde žehnám vy proklínáte, kde budu, tam boříte, co narovnávám, to ohýbáte, kde seji tam přes to přivádíte dusící povodně, ve všem jste proti Mně. Kdybych byl, jak říkáte že jsem, vpravdě vám pravím, Země by už dávno nebyla, ano dokonce by ani nikdy nebyla stvořena. Ale protože jsem, jaký jsem, tak trvá ještě vše, jak to bylo a jak to bude věčně. A i vy budete, jak chcete být, bez Mého zatracovacího rozsudku, neboť budete tím, čím se sami ze sebe učiníte. Kdo Mě však přijímá, jaký jsem a kdo Mě milují, jak je miluji Já, z nich udělám, co chtějí, aby jejich svoboda a radost byly věčně dokonalé. Vězte: Jaká práce, taková mzda. Láska není za peníze ale opět jen za lásku. Jsem láska sama a lze Mě veskrz mít za žádnou jinou cenu než opět jen za lásku. Kdo, Mně tedy chce sloužit, ať Mně slouží v lásce. Láskou jsem vás všechny vykoupil, tedy od vás všech zas lásku žádám. Pro vás jsem zemřel na kříži a kdo ke Mně chce přijít ať přijde ke Mně v lásce, která na kříži pro něj krvácela. Já jsem dobrý hospodář, ani jeden drobet se neztratí. Kdo si ukládá kapitál u Mne, tomu přinese vysoké úroky a zůstane v mém srdci zapsán a úroky porostou po všechny věky věků. Pohled' vzhůru, pošetilče, a zadívej se na hvězdnou oblohu. Kdo spočítal kdy slunce, jichž počtu konce není a všechny země, jichž jsem kolem nich na tisíce u každého jednotlivého Stvořitel? A Já pravím tobě, který jsem pravdivý a věrný v každém Svém slově: Za jeden halíř dám zemi a za jeden doušek čerstvé vody slunce. Vpravdě pravím tobě: Nejnepatrnější služba lásky k bližnímu bude přenesmírně, nevýslovně odměněna. Ty se Mne ptáš, zda jsou také všude lidé jako tu na zemi, kterou obýváš a Já ti pravím: Ano, všude jsou lidé, kteří vycházejí z Mých útrob a podle druhu útrob Mě poznávají. A kteří vycházejí z Mých rukou po Mých rukou Mě poznávají. A kteří vycházejí z Mých nohou a podle Mých nohou Mě poznávají. A kteří vycházejí z Mé hlavy a podle Mé hlavy Mě poznávají. A kteří vycházejí z Mých vlasů a podle Mých vlasů Mě poznávají. A kteří vycházejí z Mých ledví a podle Mých ledví mě poznávají. A vůbec, kteří vycházejí z kterékoli části Mé tělesnosti a podle té Mě poznávají. A jejich život a jejich blaženost odpovídá té části, ze které vyšli, a jsou to všichni Mí tvorové, kteří jsou Mně milí. Neboť Já jsem zcela láska a jsem všude láska sama. Avšak lidi této země jsem vyvolal ze středu Svého srdce a stvořil je úplně podle Svého obrazu a měli by být ne jen Mými tvory, ale Mými milými dětmi, které Mě mají poznávat ne jako Boha a Tvůrce, ale jen jako svého dobrého otce, který si je chce po krátké zkušební době vzít opět zcela k Sobě, aby tu měly vše, co má On Sám a mohly u něho věčně přebývat a s Ním vládnout a řídit vesmír. Ale slyš, Všichni Mí tvorové Mě milují jako svého Tvůrce ve věčné radosti své jsoucnosti. Ale Mé děti nechtějí svého Otce a pohrdají Jeho láskou. Hled' jsem smutný, vidím-li, jak každou hodinu tisícové a tisíckrát tisícové vadnou a umíra-

jí. Ó, kdybych jim aspoň mohl pomoci. Není to smutné, nemůže-li Všemohoucí pomoci ? Ty se Mne již zase ptáš, jak to je možné ? Hleď, všichni Mí tvorové patří Mé moci, ale Mé děti patří Mé Lásce. Ale Má Láska si jen přeje a svobodným dětem přikazuje jen ve vší mírnosti a svobodné děti si zacpávají uši a nechťejí zřít tvář Svého Otce. A poněvadž jsou jako Já svobodné, nemohu jim pomoci, když nechťejí. Má moc jde nade všechno, ale Má vůle je poddána Mým dětem. Toto ať si každý dobře zapamatuje „ Já jsem váš Otec, ale jsem i váš Bůh a mimo Mne žádného již není. Chcete Mě jako Otce nebo jako Boha ? Vaše skutky Mně dají rozhodující odpověď. Zapamatujte si tedy Láska přebývá jen v Otcí a sluje Syn. Kdo jí pohrdá, bude zůstaven mocnému Božství a bude o svou svobodu na věky oloupen a jeho údělem bude smrt, neboť Božství přebývá také v pekle, ale Otec přebývá jen v nebi. Bůh soudí vše podle Své moci, ale milost a život věčný je jen v Otcí a sluje Syn, Božství vše usmrcuje, avšak Syn aneb láska ve Mně má život, dává život a oživuje. Toto vše praví dobrý Hospodář a šetrný otec všem Svým dětem, aby se polepšily, aby se jednou ujaly dědictví, které jsem od věčnosti tak věrně připravil a uchoval. Svým přátelům a bratrům řekni tedy ve vší lásce:

Já, jejich přelaskavý Otec jsem již otevřel Svou náruč, abych je vesměs na věky tiskl k Svému srdci. Ať se ode Mne už neodvracejí, ale ať upřeně hledí do tváře Mé a Mé oko jim řekne, ano, bude jim hlasitě zvěstováno, jak velice je miluji a jak upřímně to s nimi myslím. Řekni jim Já jsem jejich hříchy se Svých očí odklidil a umyl je že jsou bílí jako sníh. Nyní již není překážky. Já jim už nechci být neviditelným Otcem. Ať Mně stále vidí a se Mnou laškují a dovádějí a se radují. Všechny své starosti ať svěří nyní Mně. Ó, s jakou radostí se budu příště o ně starat. Ó, co jsou všechny radosti a blaženosti Mých nebes pro Mne, Otce, proti radostem a blaženostem být milován milými dětmi jako jediný pravý Otec. Hleď, všechny blaženosti vám dám za tuto jedinou blaženost, kterou jsem určil jen pro Sebe, a proto také nemají Mé děti nazývat Otcem nikoho jiného než Mne, Mne jen zcela jediného, neboť Já jím také jsem a jsem jím také plným právem a nikdo Mně to právo nemůže vzít, ježto Já jsem jen jediný, Jedinečný a mimo Mne již není žádného.

Řekni jim ještě k tomu, že se nemají pohoršovat v církvi a nad církví, neboť každý pokrm, který doporučuji, čistím pro toho, kdo jej chce v duchu a v pravdě požívat a pak ho má požívat bez obav. Co Svým dětem dávám, je čisté a vnější formou nebude znesvěceno pro ty, pro které jsem to požehnal. Chrám požehnám a místo bude svaté, kde se shromáždí neboť Já, jejich svatý Otec, budu tu uprostřed nich, kam půjdou a ani vlas nemá být na nich zkřiven.

Řekni všem, kteří mě hledají, že jsem stále doma, nikdy nevycházím a že jsem neurčil jen určité hodiny a doby, ve kterých mohou přijít ke Mně jako ke králům země a všem velkým ve světě. Tedy ne jen o sabatu nebo o svátcích, ale každou minutu je Mí milující srdce příjemné. Ani v samé noci jsem před nikým nezavřel dveře. Kdykoli tedy zaklepáte, řeknu “vstup “.

PRAVÁ CÍRKEV.

Tak mluvil Pán ke mně a ve mně pro každého a je to pravdivé, věrné a jisté: Má milost je velký poklad. Komu je udělena, nebude v ničem strádat časně a věčně. Proto ať se každý snaží, aby si ji hned přivlastnil, neboť ji dávám každému, kdokoli ji jen chce. Neboť, hleď, chcete – li odpuštění hříchů, odpouštějí se vám, konáte – li pravé pokání skrze Ježíše, Jenž je Mé živé slovo a láska ve Mně a brány nebeské jsou vám otevřeny a chcete-li dovnitř, můžete dovnitř a můžete tu zřít tvář Svého svatého Otce, Jímž jsem Já věčný Bůh Jehova. To můžete učinit s pomocí živého slova, které je Ježíš Kristus aneb věčná Láska a Moudrost ve Mně, z níž plyne vše dobré a pravdivé. Láska je vám dána od počátku, neboť ona je nejvyšším vlastním životem ve vás tak jako je moc v Mých tvorech, která sice také vychází z Mé lásky, ale přece jen to není láska sama, ježto v ní není svoboda, ale jen působení lásky, jež však o sobě je bez života, proto také vše, co vychází z moci, je o sobě mrtvá hmota, jejíž život je zdánlivý – ve skutečnosti je to však smrt. Proto,

upíná – li někdo svou lásku na hmotný svět, bude jeho láska o sobě umačkána mocí smrti a následek je pak úděl hmoty aneb smrt. Kdo však svou lásku ke Mně obrací a na Mne upíná, ten spojuje svou lásku opět s láskou aneb se Životem všeho života. Ten pak oživne skrz naskrz. Teď však pohleď : Láska o sobě je slepá a temná a tím právě svobodná a nezávislá – ale také tím právě ve velkém nebezpečí, že se ztratí a zahyne. Proto ke vší lásce ke Mně přidávám podle stupně její velikosti ihned i náležitý podíl světla, a to je dar a sluje milost. A tuto milost vlévám každému člověku podle stupně jeho lásky. Proto, má – li někdo lásku, protože v sobě oživuje Můj zákon, který je nejvyšší láskou, na toho budou vylity proudy světla a jeho oko bude pronikat zemi a zřít hlubiny nebi. Řekni to dětem a všem, ať jsou jakéhokoli náboženství – římský, protestant, žid, Turci, bráhmáni či temní pohané , krátce všem má být řečeno: Na Zemi je jen jedna pravá církev, a ta je láska ke Mně v mém Synu, která je ale ve vás Duch Svatý a dává vám o Sobě známost Mým živým slovem a toto slovo je Syn a Syn je Má Láska a je ve Mně a Já Ho zcela pronikám a my jsme jedno a tak jsem Já ve vás. A srdce vaší duše je Mé obydlí a je jedinou pravou církví na Zemi. V ní je jedině věčný život a ona jediná dělá blaženost.

Neboť viz, jsem Pánem všeho, co tu je, Jsem Bůh věčný a mocný a jako takový jsem i váš Otec, svatý a nejlaskavější. A tím vším jsem ve Slově. Ale slovo je v Synu a Syn je v lásce a láska je v zákonu a zákon je vám dán. Zachovávejte – li jej a řídíte – li se jím, tu jste jej přijali do sebe a bude ve vás živý a povznese vás samé a osvobodí vás a pak už zákonu nebudete podléhat, ale budete nad ním v milosti a světle, což všechno je Má Moudrost. A to je blaženost nebo říše /království/ Boží ve vás nebo jedině oblažující církev na Zemi a v žádné jiné není věčný život než jen jedině v této.

Či snad myslíte, že bydlím ve zdech nebo obřadech nebo v modlitbě či v uctívání ? Ó, nikoli, velmi se mýlíte, neboť tam nikde nejsem, ale jen, kde je láska, tam také jsem. Neboť jsem Lásky nebo sám život. Dávám vám lásku a život a spojuji se jen s láskou a životem, neboť proto jsem přemohl smrt a Božství si podrobil, abych měl moc nade vším co tu je a aby Má láska panovala věčně a oživovala vše, co jí podléhá. Nikdy se nespokojím s hmotou nebo se smrtí.

A jak pak myslíte, že na vás čekám ve smrti, když jsem přece sám život? Proto jděte nejprve do pravé církve, protože v ní je život, a potom teprve do mrtvé, aby byla vámi oživena.

* * *

Z německého jazyka přeložila roku 2002 Julie Ottová. Počítačově zpracoval JHR.